

UZASADNIENIE

Z uwagi na złożenie wniosków o uzasadnienie wyroku Sądu II instancji przez obrońców oskarżonych R. D. (1), A. S. (1) i K. P. (1) oraz prokuratora, zakres tego uzasadnienia, zgodnie z art. 423 § 1 a k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., ograniczono do analizy zarzutów i argumentacji zawartych jedynie w apelacjach wymienionych wnioskujących, nie opisując rozważań Sądu odnoszących się do apelacji obrońcy oskarżonego J. T., który wspomnianego wniosku nie składał.

Przed Sądem Okręgowym w Poznaniu, pod sygn. **XVI K 102/14**, toczyła się sprawa:

1. R. D. (1) oskarżonego o to, że:

I. W okresie od 8 maja 2012r. do 5 czerwca 2012r. w P. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, kierował wykonaniem przez A. S. (1), J. T., T. K. (1) oraz inne dotychczas nieustalone osoby, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania czynu zabronionego, polegającego na wprowadzeniu w błąd pracowników (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. przy ul. (...), co do rzeczywistego zamiaru wynajęcia pojazdów ciężarowych wraz z naczepami i ich zwrotu w określonych w umowach terminach przez firmę (...) sp. z o.o. z siedzibą w J., reprezentowaną przez Prezesa Zarządu A. S. (1), przekazując mu jednocześnie celem użycia jako autentycznych, podrobionych dokumentów tj. rachunku zysków i strat za rok 2011, informacji dodatkowej do bilansu za rok obrotowy 2011 oraz analitycznego sprawozdania finansowego, które to dokumenty miały obrazować dobrą sytuację finansową firmy (...), skutkiem czego doprowadził (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wydanie pojazdów o łącznej wartości około 1.922.149,18 zł (jeden milion dziewięćset dwadzieścia dwa tysiące sto czterdzieści dziewięć złotych 18/100), stanowiących mienie znacznej wartości, a w szczególności:

- ciągnika siodłowego marki (...) o numerze rej. (...) nr VIN (...),
- naczepy typu chłodziarka marki S. o numerze rej. (...) nr VIN (...),
- ciągnika siodłowego marki (...) o numerze rej. (...) nr VIN (...),
- naczepy typu chłodziarka marki S. o numerze rej. (...) nr VIN (...),
- ciągnika siodłowego marki (...) o numerze rej. (...) nr VIN (...),
- ciągnika siodłowego marki (...) o numerze rej. (...) nr VIN (...),
- ciągnika siodłowego marki (...) o numerze rej. (...) nr VIN (...),
- naczepy typu chłodziarka marki K. o numerze rej. (...) nr VIN (...),
- naczepy typu chłodziarka marki K. o numerze rej. (...) nr VIN (...),
- naczepy typu chłodziarka marki K. o numerze rej. (...) nr VIN (...),

J. T. i T. K. (1) oraz innej nieustalonej osobie posługującymi się, jako autentycznymi uprzednio podrobionymi i przekazanymi im w tym celu dokumentami tj. upoważnieniami do odbioru pojazdów oraz dowodami osobistymi i prawami jazdy zawierającymi zdjęcia J. T. i T. K. (1), a wydanymi m.in. na nazwiska S. K. oraz G. B.,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 12 kk,

II. W okresie od 30 maja 2012r. do 1 czerwca 2012r. w G. oraz N. województwa (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, kierował wykonaniem przez A. S. (1), J. T., T. K. (1) oraz inne dotychczas nieustalone osoby, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania czynu zabronionego, polegającego na wprowadzeniu w błąd pracowników (...) S.A. z siedzibą w

S., gmina N., co do rzeczywistego zamiaru wynajęcia pojazdów ciężarowych przez firmę (...) sp. z o.o. z siedzibą w J., reprezentowaną przez Prezesa Zarządu A. S. (1), skutkiem czego doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wydanie dwóch pojazdów: ciągników siodłowych marki S. o numerze rej. (...), nr VIN (...) oraz o numerze rej. (...), nr VIN (...) o łącznej wartości około 650.000 (sześćset pięćdziesiąt tysięcy złotych), stanowiących mienie znacznej wartości, J. T. posługującemu się jako autentycznymi uprzednio podrobionymi i przekazanymi mu w tym celu dokumentami tj. upoważnieniem do odbioru pojazdów oraz dowodem osobistym i prawem jazdy zawierającymi jego zdjęcie, a wydanymi na nazwisko S. K.,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 12 kk,

III. W okresie od 27 maja 2012r. do 1 czerwca 2012r. w W., Ś., województwa (...) oraz K., województwa (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, kierował wykonaniem przez A. S. (1), J. T. oraz inne dotychczas nieustalone osoby, czynu zabronionego, polegającego na wprowadzeniu w błąd pracowników (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. co do rzeczywistego zamiaru wynajęcia pojazdów ciężarowych przez firmę (...) sp. z o.o. z siedzibą w J., reprezentowaną przez Prezesa Zarządu A. S. (1), przekazując mu jednocześnie celem użycia jako autentycznych podrobionych dokumentów tj. bilansu (...) sp. z o.o. z dnia 31.03.2012r., rachunku zysków i strat za okres. 1.01.2012r. do 31.12.2011r. oraz analitycznego sprawozdania finansowego, skutkiem czego doprowadził (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wydanie dwóch pojazdów: ciągników siodłowych marki M. (...) o numerze rej. (...), nr VIN (...) oraz o numerze rej. (...), nr VIN (...) i naczepy marki C. o numerze rej. (...), nr VIN (...) o łącznej wartości około 1.000.000 zł (jednego miliona złotych), stanowiących mienie znacznej wartości, J. T. posługującemu się jako autentycznymi uprzednio podrobionymi i przekazanymi mu w tym celu dokumentami tj. upoważnieniem do odbioru pojazdów oraz dowodem osobistym zawierającymi zdjęcie J. T., a wydanymi na nazwisko S. K.,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 12 kk,

IV. W okresie od 5 września 2012r. do 15 września 2012r. w W. i B., województwa (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z J. T. oraz innymi dotychczas nieustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, po uprzednim dokonaniu szczegółowego rozpoznania systemu monitorowania i rejestracji na terenie magazynów (...) w miejscowości B., a następnie wprowadzeniu w błąd pracowników spółki z o.o. (...), co do rzeczywistego zamiaru zrealizowania usług transportowych przez firmę (...) spółka z o.o. w W. na zlecenie spółki spedycyjnej (...) w S. w ten sposób, że w wyniku upozorowanych negocjacji pomiędzy osobą podającą się za R. D. (2), rzekomo działającego w imieniu firmy (...) spółka z o.o. a D. C. zatrudnionym w firmie (...) uzyskał od tej firmy zlecenia transportu telewizorów do odbiorcy we Francji, a następnie posługując się podrobionymi dokumentami CMR oraz fałszywymi, uprzednio otrzymanymi za pośrednictwem G. K. tablicami rejestracyjnymi o numerach (...), (...), (...) oraz (...), poprzez ich zamontowanie do ciągników siodłowych oraz naczep, odebrał przedmiotowy towar z magazynu spółki (...) bez zamiaru dostarczenia go do miejsca przeznaczenia, doprowadzając spółkę z o.o. (...) i spółkę z o.o. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 1 400 000 zł (jednego miliona czterystu tysięcy złotych),

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 12 kk,

V. W okresie od 6 marca 2013r. do 11 marca 2013r. w M., województwa (...) oraz R., województwa (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1), P. M. (1) oraz innymi dotychczas nieustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, a także kierując wykonaniem przez nich określonych czynności, wprowadził w błąd pracowników firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w M. przy ul. (...), co do rzeczywistego zamiaru wynajęcia pojazdów ciężarowych przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., a tym samym co do zamiaru wywiązania się z zawartych umów najmu nr (...) z dnia 6 marca 2013r., w szczególności zaś zwrotu pojazdów po upływie terminu, na który umowa została zawarta, przedkładając, jako autentyczną podrobioną dokumentację dotyczącą firmy (...), tj.

rachunek zysków i strat za lata 2010, 2011 oraz za okres 1.01.2012 – 30.09.2012r., a także bilanse z dat 31.12.2010r., 31.12.2011r. i 30.09.2012r., doprowadził spółkę (...) z siedzibą w M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w postaci dwóch ciągników siodłowych marki (...) o numerach rejestracyjnych (...), numer VIN (...) oraz (...), numer VIN (...) w łącznej kwocie 278.003,98 zł (dwustu siedemdziesięciu ośmiu tysięcy trzech złotych 98/100),

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 12 kk,

VI. W okresie od 7 marca 2013r. do 11 marca 2013r. w S., województwa (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1), P. M. (1) oraz innymi dotychczas nieustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, a także kierując wykonaniem przez nich określonych czynności, wprowadził w błąd pracowników (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. przy ul. (...), co do rzeczywistego zamiaru wynajęcia naczep typu chłodnia przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., a tym samym co do zamiaru wywiązania się z zawartych umów najmu nr (...) z dnia 7 marca 2013r., w szczególności zaś zwrotu tych naczep po upływie terminu, na który umowa została zawarta, przedkładając, jako autentyczną podrobioną dokumentację dotyczącą wskazanej firmy (...), tj. rachunek zysków i strat za lata 2010, 2011 oraz za okres 1.01.2012 – 30.09.2012r., a także bilanse z dat 31.12.2010r., 31.12.2011r. i 30.09.2012r., przez co doprowadził spółkę (...) z siedzibą w S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w postaci dwóch naczep S. C. o numerach rejestracyjnych (...), numer VIN (...) oraz (...) numer VIN (...) w łącznej kwocie około 420.000 (czteryście dwadzieścia tysięcy złotych),

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 12 kk,

VII. W bliżej nieustalonym dniu stycznia lub lutego 2012r. w W., działając w zamiarze, aby J. T. w związku z korzystaniem z cudzej karty płatniczej używał, jako autentycznego podrobionego prawa jazdy wystawionego na nazwisko G. W., a zawierającego wizerunek J. T., uzyskał dla niego sfalszowany dokument od nieustalonej do chwili obecnej osoby, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, czym ułatwił wymienionemu popełnienie czynu zabronionego,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 270 § 1 kk,

VIII. W bliżej nieustalonym czasie, nie później jednak niż 9 maja 2012r. w W. oraz J., województwa (...), działając w zamiarze aby A. S. (1) otrzymał kredyt w banku (...) z siedzibą w W., udzielił mu w tym zakresie pomocnictwa poprzez przekazanie uzyskanych uprzednio od nieustalonej osoby, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania szeregu podrobionych i poświadczających nieprawdę dokumentów, a w szczególności: analitycznego sprawozdania finansowego za okresy bieżące z dnia 9 lipca 2012r. i z dnia 20 lipca 2012r., analitycznego sprawozdania finansowego za okres 2010-2012, zeznania o wysokości osiągniętego dochodu CIT 8 za lata 2010 i 2011, rachunku zysków i strat za okres 6 miesięcy z dnia 30.06.2012r., rachunku zysków i strat poniesionych w okresie od 1 stycznia do 31 marca 2011r. oraz od 1 stycznia do 31 marca 2012r., bilansu z dat: 31.12.2010r. i 31.12.2011r., bilansu za drugi kwartał 2012r., faktury VAT z dnia 3 kwietnia 2012r. nr F./ (...), zlecenia przelewu kwoty 362.850 zł na rzecz (...) sp. z o.o., oświadczenia o stanie majątkowym z dnia 9 lipca 2012r., wyciągów z rachunków bankowych prowadzonych przez: (...) Bank (...) S.A. za okres od kwietnia 2011r. do marca 2012r. oraz Bank (...) za okres od sierpnia 2011 do kwietnia 2012r., czym ułatwił A. S. (1) popełnienie czynu zabronionego,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 297 § 1 kk,

IX. Od bliżej nieustalonego dnia, nie wcześniej jednak niż od 8 kwietnia 2003r. do 13 marca 2013r. w W. lub w innych miejscach na terenie kraju ukrywał dowód osobisty serii nr (...) wydany przez Wójta Gminy S. na nazwisko K. M., którym to dokumentem nie miał prawa wyłącznie rozporządzać,

tj. o przestępstwo z art. 276 kk,

X. Od bliżej nieustalonego dnia do 13 marca 2013r. w W. lub innych miejscach na terenie kraju czynił przygotowania do użycia jako autentycznego podrobionego dokumentu, w postaci dowodu rejestracyjnego jako autentycznego podrobionego dokumentu, w postaci dowodu rejestracyjnego serii(...) wydanego przez Prezydenta miasta C. dla samochodu marki (...) nr rej. (...) własności (...) Funduszu (...),

tj. o przestępstwo z art. 270 § 3 kk.

2. J. T. ((...))

3. A. S. (1) ((...))

4. T. K. (1) (K.)

oskarżonych o to, że:

XI. W okresie od 8 maja 2012r. do 5 czerwca 2012r. w P., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu, wraz z innymi, dotychczas nieustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, wykonując polecenia R. D. (1) wprowadzili w błąd pracowników (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. przy ul. (...), co do rzeczywistego zamiaru wynajęcia pojazdów ciężarowych wraz z naczepami oraz ich zwrotu w określonych w umowach terminach przez firmę (...) sp. z o.o. z siedzibą w J., której Prezesem Zarządu był A. S. (1), posługujący się, jako oryginalną, podrobioną, uprzednio utrzymaną od R. D. (1) dokumentacją, obrazującą rzekomo dobrą kondycję finansową jego firmy, a to: rachunkiem zysków i strat za rok 2011, informacją dodatkową do bilansu za rok obrotowy 2011 oraz analitycznym sprawozdaniem finansowym, doprowadzili (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wydanie pojazdów o łącznej wartości około 1.922.149,18 zł (jeden milion dziewięćset dwadzieścia dwa tysiące sto czterdzieści dziewięć złotych 18/100), co stanowi mienie znacznej wartości, a w szczególności:

- ciągnika siodłowego marki (...) o numerze rej. (...) nr VIN (...),
- naczepy typu chłodziarka marki S. o numerze rej. (...) nr VIN (...),
- ciągnika siodłowego marki (...) o numerze rej. (...) nr VIN (...),
- naczepy typu chłodziarka marki S. o numerze rej. (...) nr VIN (...),
- ciągnika siodłowego marki (...) o numerze rej. (...) nr VIN (...),
- ciągnika siodłowego marki (...) o numerze rej. (...) nr VIN (...),
- ciągnika siodłowego marki (...) o numerze rej. (...) nr VIN (...),
- naczepy typu chłodziarka marki K. o numerze rej. (...) nr VIN (...),
- naczepy typu chłodziarka marki K. o numerze rej. (...) nr VIN (...),
- naczepy typu chłodziarka marki K. o numerze rej. (...) nr VIN (...),

J. T. i T. K. (1) oraz innej nieustalonej osobie posługującymi się, jako autentycznymi uprzednio przerobionymi poprzez wklejenie zdjęć wyżej wymienionych i przekazanych im w tym celu dowodami osobistymi oraz prawami jazdy, wydanymi na nazwiska m.in., S. K. i G. B., przy czym A. S. (1) zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, albowiem wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku Białej Wydział III Karny z dnia 25 października 2006r.

sygn. III K 178/05 został skazany za przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 12 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę odbył w okresie od 8 lutego 2010r. do 29 lipca 2011r. ,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, a w stosunku do A. S. (1) o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk,

XII. W okresie od 27 maja 2012r. do 1 czerwca 2012r. w W., Ś., województwa (...) oraz K., województwa (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu, wraz z innymi, dotychczas nieustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, wykonując polecenia R. D. (1), wprowadzili w błąd pracowników (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. co do rzeczywistego zamiaru wynajęcia pojazdów ciężarowych przez firmę (...) sp. z o.o. z siedzibą w J., reprezentowaną przez Prezesa Zarządu A. S. (1), przy posłużeniu się jako autentycznymi, uprzednio podrobionymi dokumentami tj. bilansem (...) sp. z o.o. z dnia 31.03.2012r., rachunkiem zysków i strat za okres. 1.01.2012r. do 31.12.2011r. oraz analitycznym sprawozdaniem finansowym, obrazującym dobry stan finansowy w/w spółki, a nadto J. T. posługują się jako autentyczną podrobioną dokumentacją, w tym dowodem osobistym oraz upoważnieniem do odbioru samochodów wydanym na nazwisko S. K., doprowadzili (...) sp. zo.o. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w postaci dwóch ciągników siodłowych marki M. (...) o numerze rej. (...), nr VIN (...) oraz o numerze rej. (...), nr VIN (...) i naczepy marki C. o numerze rej. (...), nr VIN (...) o łącznej wartości około 1.000.000 zł(jednego miliona złotych), przy czym A. S. (1) zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, albowiem wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku Białej Wydział III Karny z dnia 25 października 2006r. sygn. III K 178/05 został skazany za przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 12 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę odbył w okresie od 8 lutego 2010r. do 29 lipca 2011r. ,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 12 kk, a w stosunku do A. S. (1) o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk,

a nadto J. T. o to, że:

XIII. W okresie od 30 maja 2012r. do 1 czerwca 2012r. w G. oraz N. województwa (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. S. (1) oraz innymi dotychczas nieustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, wykonując polecenia R. D. (1), wprowadził w błąd pracowników (...) S.A. z siedzibą w S., gmina N., co do rzeczywistego zamiaru wynajęcia pojazdów ciężarowych przez firmę (...) sp. z o.o. z siedzibą w J., a tym samym co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy najmu pojazdów oraz posługując się uprzednio przekazanymi mu w celu użycia za autentyczne, przerobionymi poprzez wklejenie jego zdjęcia dowodem osobistym i prawem jazdy wydanym na nazwisko S. K. oraz podrobionym upoważnieniem do odbioru samochodów na wskazane nazwisko, doprowadził firmę (...) S.A. z siedzibą w S., gmina N. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości, w postaci dwóch ciągników siodłowych marki S. o numerze rej. (...), nr VIN (...) oraz o numerze rej. (...), nr VIN (...) o łącznej wartości około 650.000 (sześćset pięćdziesiąt tysięcy złotych),

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 12 kk,

XIV. W okresie od 5 września 2012r. do 15 września 2012r. w W. i B., województwa (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z R. D. (1) oraz innymi dotychczas nieustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, po uprzednim dokonaniu szczegółowego rozpoznania systemu monitorowania i rejestracji na terenie magazynów (...) w miejscowości B., a następnie wprowadzeniu w błąd pracowników spółki z o.o. (...), co do rzeczywistego zamiaru zrealizowania usług transportowych przez firmę (...) spółka z o.o. w W. na zlecenie spółki spedycyjnej (...) w S. w

ten sposób, że w wyniku upozorowanych negocjacji pomiędzy osobą podającą się za R. D. (2), rzekomo działającego w imieniu firmy (...) spółka z o.o. a D. C. zatrudnionym w firmie (...) uzyskano od tej firmy zlecenia transportu telewizorów do odbiorcy we Francji, a następnie posługując się m.in. podrobionymi poprzez nakreślenie nazwiska (...) dokumentami CMR oraz fałszywymi, uprzednio otrzymanymi za pośrednictwem G. K. tablicami rejestracyjnymi o numerach (...), (...), (...) oraz (...), poprzez ich zamontowanie do ciągników siodłowych oraz naczep, odebrał przedmiotowy towar z magazynu spółki (...) bez zamiaru dostarczenia go do miejsca przeznaczenia, doprowadzając spółkę z o.o. (...) i spółkę z o.o. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 1 400 000 zł (jednego miliona czterystu tysięcy złotych),

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 12 kk,

XV. W bliżej nieustalonym dniu stycznia lub lutego 2012r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną do chwili obecnej osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, za pośrednictwem R. D. (1), uzyskał podrobione prawo jazdy wystawione na nazwisko G. W., a zawierającego jego wizerunek, w celu użycia wskazanego dokumentu jako autentycznego w związku z korzystaniem z cudzej karty płatniczej,

tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 kk,

a nadto T. K. (1) o to, że:

XVI. W okresie od 5 września 2012r. do 15 września 2012r. w W. i B., województwa (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z R. D. (1) i J. T. oraz innymi dotychczas nieustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, po uprzednim dokonaniu szczegółowego rozpoznania systemu monitorowania i rejestracji na terenie magazynów (...) w miejscowości B., a następnie wprowadzeniu w błąd pracowników spółki z o.o. (...), co do rzeczywistego zamiaru zrealizowania usług transportowych przez firmę (...) spółka z o.o. w W. na zlecenie spółki spedycyjnej (...) w S. w ten sposób, że w wyniku upozorowanych negocjacji pomiędzy osobą podającą się za R. D. (2), rzekomo działającego w imieniu firmy (...) spółka z o.o. a D. C. zatrudnionym w firmie (...) uzyskano od tej firmy zlecenia transportu telewizorów do odbiorcy we Francji, a następnie posługując się m.in. podrobionymi poprzez nakreślenie nazwiska (...) dokumentami CMR oraz fałszywymi, uprzednio otrzymanymi za pośrednictwem G. K. tablicami rejestracyjnymi o numerach (...), (...), (...) oraz (...), poprzez ich zamontowanie do ciągników siodłowych oraz naczep, odebrał przedmiotowy towar z magazynu spółki (...) bez zamiaru dostarczenia go do miejsca przeznaczenia, doprowadzając spółkę z o.o. (...) i spółkę z o.o. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 1 400 000 zł (jednego miliona czterystu tysięcy złotych),

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk,

a nadto A. S. (1) o to, że:

XVII. W okresie od 30 maja 2012r. do 1 czerwca 2012r. w G. oraz N. województwa (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z J. T. oraz innymi dotychczas nieustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, wykonując polecenia R. D. (1), brał udział w popełnieniu czynu zabronionego, przez to, iż wprowadził w błąd pracowników (...) S.A. co do rzeczywistego zamiaru wynajęcia pojazdów ciężarowych przez firmę (...) sp. z o.o. z siedzibą w J., której był Prezesem Zarządu, skutkiem czego doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wydanie dwóch pojazdów: ciągników siodłowych marki S. o numery rej. (...), nr VIN (...) oraz o numery rej. (...), nr VIN (...) o łącznej wartości około 650.000 (sześćset pięćdziesiąt tysięcy złotych), co stanowi mienie znacznej wartości, J. T., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, albowiem wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku Białej Wydział III Karny z dnia 25 października 2006r. sygn. III K 178/05

został skazany za przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 12 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę odbył w okresie od 8 lutego 2010r. do 29 lipca 2011r. ,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, w zw. z art. 64 § 1 kk,

XVIII. W okresie od 9 maja 2012r. do 25 lipca 2012r. w W. oraz J., województwa (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, celem uzyskania dla firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w J., której był Prezesem Zarządu, kredytu obrotowego w wysokości 450.000 zł oraz kredytu inwestycyjnego w kwocie 158.000 zł w banku (...) w W., przedłożył szereg podrobionych i poświadczających nieprawdę dokumentów w tym analityczne sprawozdania finansowe za okres bieżący: z dnia 9 lipca 2012r. i z dnia 20 lipca 2012r., analitycznego sprawozdania finansowego za okres 2010-2012, zeznania o wysokości osiągniętego dochodu CIT 8 za lata 2010 i 2011, rachunku zysków i strat za okres 6 miesięcy z dnia 30.06.2012r., rachunku zysków i strat poniesionych w okresie od 1 stycznia do 31 marca 2011r. oraz od 1 stycznia do 31 marca 2012r., bilans z dat: 31.12.2010r. i 31.12.2011r., bilansu za drugi kwartał 2012r., faktury VAT z dnia 3 kwietnia 2012r. nr F./ (...), zlecenie przelewu kwoty 362.850 zł na rzecz (...) sp. z o.o., oświadczenie o stanie majątkowym z dnia 9 lipca 2012r., a także wyciągi z rachunków bankowych prowadzonych przez: (...) Bank (...) S.A. za okres od kwietnia 2011r. do marca 2012r. oraz Bank (...) za okres od sierpnia 2011 do kwietnia 2012r.,

tj. o przestępstwo z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 12 kk,

5. K. P. (1) ((...))

syna J. i M. z d. S.,

ur. (...) w C.,

oskarżonego o to, że:

XIX. W okresie od 6 marca 2013r. do 11 marca 2013r. w M., województwa (...) oraz R., województwa (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu, wraz z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, nadto wykonując polecenia R. D. (1) co do określonych czynności, przedkładając, jako autentyczną podrobioną dokumentację, tj. rachunek zysków i strat za lata 2010, 2011 oraz za okres 1.01.2012 – 30.09.2012r., a także bilanse z dat 31.12.2010r., 31.12.2011r. i 30.09.2012r., dotyczącą stanu (...) spółki (...), wprowadził w błąd pracowników firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w M. przy ul. (...), co do rzeczywistego zamiaru wynajęcia pojazdów ciężarowych oraz ich zwrotu w terminie przewidzianym w umowach najmu, czym doprowadził wskazaną spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w postaci dwóch ciągników siodłowych marki (...) o numerach rejestracyjnych (...), numer VIN (...) oraz (...), numer VIN (...) w łącznej kwocie 278.003,98 zł (dwustu siedemdziesięciu ośmiu tysięcy trzech złotych 98/100), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, albowiem wyrokiem Sądu Rejonowego w Sosnowcu Wydział VII Karny z dnia 4 września 2009r. sygn. VII K 603/05 został skazany za przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą to karę odbył w okresie od 14 lipca 2011r. do 28 marca 2012r.,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

XX. W okresie od 7 marca 2013r. do 11 marca 2013r. w S., województwa (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, nadto wykonując polecenia R. D. (1), co do wykonywania poszczególnych czynności, przedkładając jako autentyczną, podrobioną

dokumentację, w szczególności rachunek zysków i strat za lata 2010, 2011 oraz za okres 1.01.2012 – 30.09.2012r., bilans z dat 31.12.2010r., 31.12.2011r. i 30.09.2012r., dotyczącą stanu (...) spółki (...), wprowadził w błąd pracowników (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. przy ul. (...), co do rzeczywistego zamiaru wynajęcia naczep typu chłodnia oraz ich zwrotu w terminie przewidzianym w umowach najmu nr (...) z dnia 7 marca 2013r., przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w postaci dwóch naczep marki S. (...) o numerach rejestracyjnych (...), numer VIN (...) oraz (...) numer VIN (...) w łącznej kwocie około 420.000 (czteryście dwadzieścia tysięcy złotych), spółkę (...), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, albowiem wyrokiem Sądu Rejonowego w Sosnowcu Wydział VII Karny z dnia 4 września 2009r. sygn. VII K 603/05 został skazany za przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą to karę odbył w okresie od 14 lipca 2011r. do 28 marca 2012r.,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk. w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Po rozpoznaniu sprawy obejmującej przytoczone oskarżenie, **Sąd Okręgowy w Poznaniu, wyrokiem z dnia 19 grudnia 2016 r. w sprawie XVI K 102/14**, orzekł w ten sposób, że:

1. Uznaje oskarżonego R. D. (1) za winnego zarzucanego mu czynu popełnionego w sposób opisany w punkcie I z tą zmianą, że w celu wprowadzenia w błąd pracowników (...) sp. z o.o. posłużono się przekazanymi przez R. D. (1) podrobionymi i nierzetelnymi dokumentami dotyczącymi sytuacji finansowej spółki z o.o. (...) tj. przestępstw z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk

2. Uznaje oskarżonego R. D. (1) za winnego zarzucanego mu czynu popełnionego w sposób opisany w punkcie II z tą zmianą, że działanie nie miało charakteru czynu ciągłego z art. 12 kk, wprowadzenie w błąd dotyczyło zarówno rzeczywistego zamiaru wynajęcia pojazdów jak i ich zwrotu w terminie przewidzianym umową oraz że w celu wprowadzenia w błąd posłużono się podrobionymi i nierzetelnymi dokumentami dotyczącymi sytuacji finansowej spółki z o.o. (...) a nadto, że wartość niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzoną spółkę (...) SA wyniosła 589.176,16 zł (pięćset osiemdziesiąt dziewięć tysięcy sto siedemdziesiąt sześć złotych i 16/100) tj. przestępstwa z art. 286 § 11 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

3. Uznaje oskarżonego R. D. (1) za winnego tego, że w okresie od 27 maja 2012 r. do 1 czerwca 2012r. w W., Ś., województwa (...) oraz K., województwa (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z J. T., posługując się podrobionymi i nierzetelnymi dokumentami finansowymi spółki z o.o. (...) w postaci: bilansu (...) sp. z o.o. z dnia 31.03.2012r., rachunku zysków i strat za okres. 1.01.2012r. do 31.12.2011r. oraz analitycznego sprawozdania finansowego i podrabiając podpisy A. S. (1) na umowach najmu pojazdów, wprowadzili w błąd pracowników (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. co do rzeczywistego zamiaru wynajęcia pojazdów ciężarowych przez firmę (...) sp. z o.o. z siedzibą w J. i ich zwrotu w ustalonych umownie terminach, skutkiem czego doprowadzili (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wydanie dwóch pojazdów: ciągników siodłowych marki M. (...) o numerze rej. (...), nr VIN (...) oraz o numerze rej. (...), nr VIN (...) i naczepy marki C. o numerze rej. (...), nr VIN (...) o łącznej wartości 307.932,69 zł (trzysta siedem tysięcy dziewięćset trzydzieści dwa złote 69/100), stanowiących mienie znacznej wartości, J. T. posługującemu się jako autentycznymi uprzednio podrobionymi i przekazanymi mu w tym celu dokumentami tj. upoważnieniem do odbioru pojazdów oraz dowodem osobistym zawierającym zdjęcie J. T., a wydanymi na nazwisko S. K. tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

4. Uznaje oskarżonego R. D. (1) za winnego zarzucanego mu czynu popełnionego w sposób opisany w punkcie IV z tą zmianą, że działanie nie miało charakteru czynu ciągłego z art. 12 kk a wartość niekorzystnego rozporządzenia mieniem wyniosła 1.267.734,41 (jeden milion dwieście sześćdziesiąt siedem tysięcy siedemset trzydzieści cztery i 41/100) zł tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

5. Przyjmując, że przestępstwa opisane w punktach od 1 do 4 popełnione zostały w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób i stanowią ciąg przestępstw z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk oraz art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk, na podstawie art. 11 § 3 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 33 § 2 kk wymierza R. D. (1) karę 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 400 (czterystu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych

6. Uznaje oskarżonego R. D. (1) za winnego tego, że w okresie od 6 marca 2013 roku do 11 marca 2013 roku w M., województwa (...) oraz R., województwa (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1), inną ustaloną osobą oraz innymi dotychczas nieustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, przedkładając nierzetelną dokumentację dotyczącą firmy (...), tj. rachunek zysków i strat za lata 2010, 2011 oraz za okres 1.01.2012 – 30.09.2012r., a także bilanse z dat 31.12.2010r., 31.12.2011r. i 30.09.2012r. wprowadzili w błąd pracowników firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w M. przy ul. (...), co do rzeczywistego zamiaru wynajęcia pojazdów ciężarowych przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. i wywiązania się z zawartych umów najmu nr (...) z dnia 6 marca 2013r., w szczególności zaś zwrotu pojazdów po upływie terminu, na który umowy zostały zawarte i doprowadzili spółkę (...) z siedzibą w M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w postaci dwóch ciągników siodłowych marki (...) o numerach rejestracyjnych (...), numer VIN (...) oraz (...), numer VIN (...) w łącznej wartości kwocie 244.057,36 zł (dwustu czterdziestu czterech tysięcy pięćdziesięciu siedmiu złotych 36/100) tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk

7. Uznaje oskarżonego R. D. (1) za winnego tego, że w okresie od 7 marca 2013r. do 11 marca 2013r. w S., województwa (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. P. (1) i inną ustaloną osobą oraz innymi dotychczas nieustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, przedkładając nierzetelną dokumentację dotyczącą firmy (...), tj. rachunek zysków i strat za lata 2010, 2011 oraz za okres 1.01.2012 – 30.09.2012r., a także bilanse z dat 31.12.2010r., 31.12.2011r. i 30.09.2012r. wprowadzili w błąd pracowników (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. przy ul. (...), co do rzeczywistego zamiaru wynajęcia naczep typu chłodnia przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., a tym samym co do zamiaru wywiązania się z zawartych umów najmu nr (...) z dnia 7 marca 2013r., w szczególności zaś zwrotu tych naczep po upływie terminu, na który umowy zostały zawarta, przez co doprowadzili spółkę (...) z siedzibą w S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w postaci dwóch naczep S. C. o numerach rejestracyjnych (...), numer VIN (...) oraz (...) numer VIN (...) o łącznej wartości 413.900 zł (czteryście trzynaście tysięcy dziewięćset złotych) tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk

8. Przyjmując, że przestępstwa opisane w punktach 6 i 7 popełnione zostały w krótkim odstępie czasu, w podobny sposób i stanowią ciąg przestępstw z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk, na podstawie art. 294 § 1 kk i art. 33 § 2 kk wymierza R. D. (1) karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych.

9. Uznaje oskarżonego R. D. (1) za winnego zarzucanego mu czynu popełnionego w sposób opisany w punkcie VII tj. przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 270 § 1 kk i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

10. Uznaje oskarżonego R. D. (1) za winnego tego, że bliżej nieustalonym czasie, nie później jednak niż 9 maja 2012r. w W. oraz J., województwa (...), działając w zamiarze aby A. S. (1) wyłudził kredyt w banku (...) z siedzibą w W., udzielił mu w tym zakresie pomocnictwa poprzez przekazanie uzyskanych uprzednio od nieustalonej osoby, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, szeregu podrobionych i nierzetelnych dokumentów, a w szczególności: analitycznego sprawozdania finansowego za okresy bieżące z dnia 9 lipca 2012r. i z dnia 20 lipca 2012r., analitycznego sprawozdania finansowego za okres 2010-2012, zeznania o wysokości osiągniętego dochodu CIT 8 za lata 2010 i 2011, rachunku zysków i strat za okres 6 miesięcy z dnia 30.06.2012r., rachunku zysków i strat poniesionych w okresie od 1 stycznia do 31 marca 2011r. oraz od 1 stycznia do 31 marca 2012r., bilansu z dat: 31.12.2010r. i 31.12.2011r., bilansu za drugi kwartał 2012r., faktury VAT z dnia 3 kwietnia 2012r. nr F./ (...), zlecenia przelewu kwoty 362.850 zł na rzecz (...) sp. z o.o., oświadczenia o stanie majątkowym z dnia 9 lipca 2012r., wyciągów z rachunków

bankowych prowadzonych przez: (...) Bank (...) S.A. za okres od kwietnia 2011r. do marca 2012r. oraz Bank (...) za okres od sierpnia 2011 do kwietnia 2012r., czym ułatwił A. S. (1) popełnienie czynu zabronionego tj. przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

11. Uznaje oskarżonego R. D. (1) za winnego zarzucanego mu czynu popełnionego w sposób opisany w punkcie IX tj. występku z art. 276 § 1 kk i za to na podstawie art. 276 § 1 kk wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności

12. Uznaje oskarżonego R. D. (1) za winnego zarzucanego mu czynu popełnionego w sposób opisany w punkcie X tj. występku z art. 270 § 3 kk i za to na podstawie art. 270 § 3 kk wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

13. Na podstawie art. 91 § 2 kk w zw. z art. 86 § 1 kk łączy R. D. (1) kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach 5, 8 -12 oraz kary grzywny orzeczone w punktach 5 i 8 i wymierza mu karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności i 500 (pięciuset) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych

14. Na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec R. D. (1) obowiązek naprawienia wyrządzonych przypisanymi w punktach od 1 do 4,6 i 7 przestępstwami szkód poprzez zapłatę:

- na rzecz (...) sp. z o.o. kwoty 400.000 (czteryście tysięcy) złotych
- na rzecz (...) SA, solidarnie z J. T., A. S. (1) kwoty 550 308,16 (pięćset pięćdziesiąt tysięcy trzysta osiem i 16/100) złotych
- na rzecz (...) sp. z o.o. kwoty 100.000 (sto tysięcy) złotych
- na rzecz (...) sp. z o.o. kwoty 250.000 (dwieście pięćdziesiąt tysięcy) złotych
- na rzecz (...) SA kwoty solidarnie z K. P. (1) kwoty 173.300 (sto siedemdziesiąt trzy tysiące trzysta) złotych
- na rzecz (...) sp. z o.o. (uprzednio (...) sp. z o.o.) kwoty 80.000 (osiemdziesiąt tysięcy) złotych

15. Uznaje oskarżonego J. T. za winnego tego, że w okresie od 8 maja 2012 roku do 5 czerwca 2012 roku w P., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z R. D. (1), T. K. (1) i częściowo A. S. (1) oraz innymi dotychczas nieustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, wykonując polecenia R. D. (1), posługując się przekazanymi przez R. D. (1) podrobionymi i nierzetelnymi dokumentami obrazującymi rzekomo dobrą kondycję finansową spółki z o.o. (...), a to: rachunkiem zysków i strat za rok 2011, informacją dodatkową do bilansu za rok obrotowy 2011 oraz analitycznym sprawozdaniem finansowym wprowadzili w błąd pracowników (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. przy ul. (...), co do rzeczywistego zamiaru wynajęcia pojazdów ciężarowych wraz z naczepami przez firmę (...) sp. z o.o. z siedzibą w J. oraz ich zwrotu w określonych w umowach terminach czym doprowadzili (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wydanie pojazdów o łącznej wartości 1.922.149,18 zł (jeden milion dziewięćset dwadzieścia dwa tysiące sto czterdzieści dziewięć złotych 18/100), co stanowi mienie znacznej wartości, w postaci:

- ciągnika siodłowego marki (...) o numerze rej. (...) nr VIN (...),
- naczepy typu chłodziarka marki S. o numerze rej. (...) nr VIN (...),
- ciągnika siodłowego marki (...) o numerze rej. (...) nr VIN (...),
- naczepy typu chłodziarka marki S. o numerze rej. (...) nr VIN (...),

- ciągnika siodłowego marki (...) o numerze rej. (...) nr VIN (...),
- ciągnika siodłowego marki (...) o numerze rej. (...) nr VIN (...),
- ciągnika siodłowego marki (...) o numerze rej. (...) nr VIN (...),
- naczepy typu chłodziarka marki K. o numerze rej. (...) nr VIN (...),
- naczepy typu chłodziarka marki K. o numerze rej. (...) nr VIN (...),
- naczepy typu chłodziarka marki K. o numerze rej. (...) nr VIN (...),

J. T. i T. K. (1) oraz innej nieustalonej osobie posługującym się, jako autentycznymi uprzednio przerobionymi poprzez wklejenie zdjęć wyżej wymienionych i przekazanymi im w tym celu dowodami osobistymi oraz prawami jazdy, wydanymi na nazwiska m.in., S. K. i G. B. tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk

16. Uznaje oskarżonego J. T. za winnego tego, że w okresie od 27 maja 2012 roku do 1 czerwca 2012 roku w W., Ś., województwa (...) oraz K., województwa (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z R. D. (1) posługując się podrobionymi i nierzetelnymi dokumentami finansowymi spółki z o.o. (...) w postaci: bilansu z dnia 31.03.2012r., rachunku zysków i strat za okres. 1.01.2012r. do 31.12.2011r. oraz analitycznego sprawozdania finansowego i podrabiając podpisy A. S. (1) na umowach najmu pojazdów, wprowadzili w błąd pracowników (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. co do rzeczywistego zamiaru wynajęcia pojazdów ciężarowych przez firmę (...) sp. z o.o. z siedzibą w J. i ich zwrotu w ustalonych umownie terminach, skutkiem czego doprowadzili (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wydanie dwóch pojazdów: ciągników siodłowych marki M. (...) o numerze rej. (...), nr VIN (...) oraz o numerze rej. (...), nr VIN (...) i naczepy marki C. o numerze rej. (...), nr VIN (...) o łącznej wartości 307.932,69 zł (trzysta siedem tysięcy dziewięćset trzydzieści dwa złote 69/100), stanowiących mienie znacznej wartości, J. T. posługującemu się jako autentycznymi uprzednio podrobionymi i przekazanymi mu w tym celu dokumentami tj. upoważnieniem do odbioru pojazdów oraz dowodem osobistym zawierającym zdjęcie J. T., a wydanym na nazwisko S. K. tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

17. Uznaje oskarżonego J. T. za winnego zarzucanego mu czynu popełnionego w sposób opisany w punkcie XIII z tą zmianą, że działanie nie miało charakteru czynu ciągłego z art. 12 kk, wprowadzenie w błąd dotyczyło zarówno rzeczywistego zamiaru wynajęcie pojazdów jak i ich zwrotu w terminie przewidzianym umową oraz że w celu wprowadzenia w błąd posłużono się podrobionymi i nierzetelnymi dokumentami dotyczącymi sytuacji finansowej spółki z o.o. (...) a nadto, że wartość niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzoną spółkę (...) SA wyniosła 589.176,16 zł (pięćset osiemdziesiąt dziewięć tysięcy sto siedemdziesiąt sześć złotych i 16/100) tj. przestępstwa z art. 286 § 11 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

18. Uznaje oskarżonego J. T. za winnego zarzucanego mu czynu popełnionego w sposób opisany w punkcie XIV z tą zmianą, że działanie nie miało charakteru czynu ciągłego z art. 12 kk, zaś wartość niekorzystnego rozporządzenia mieniem wyniosła 1.267.734,41 (jeden milion dwieście sześćdziesiąt siedem tysięcy siedemset trzydzieści cztery i 41/100) zł tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

19. Przyjmując, że przestępstwa opisane w punktach od 15 do 18 popełnione zostały w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób i stanowią ciąg przestępstw z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk oraz art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, w zw. z art. 91 § 1 kk, na podstawie art. 11 § 3 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 33 § 2 kk wymierza J. T. karę 3 (trzech) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności i 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych

20. Uznaje oskarżonego J. T. za winnego tego, że od nieustalonego dnia stycznia lub lutego 2012 roku do 24 września 2012 roku w W., poprzez uzyskanie za pośrednictwem R. D. (1) od nieustalonej osoby, co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, podrobionego dokumentu prawa jazdy wystawionego na nazwisko G. W. a zawierającego wizerunek J. T., czynił przygotowania do użycia tego podrobionego dokumentu jako autentycznego tj. przestępstwa z art. 270 § 3 kk i za to na podstawie art. 270 § 3 kk wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

21. Na podstawie art. 91 § 2 kk i art. 86 § 1 kk łączy wymierzone oskarżonemu J. T. w punktach 19 i 20 kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

22. Na podstawie art. 45 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego J. T. przepadek korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa opisanego w punkcie 17 i z tego tytułu zasądza od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2000 (dwa tysiące) złotych.

23. Na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec J. T. obowiązek naprawienia wyrządzonych przypisanymi w punktach od 15 do 18 przestępstwami szkód poprzez zapłatę:

- na rzecz (...) sp. z o.o. kwoty 100.000 (stu tysięcy) złotych

- na rzecz (...) SA, solidarnie z R. D. (1), A. S. (1) kwoty 550 308,16 (pięćset pięćdziesiąt tysięcy trzysta osiem i 16/100) złotych

- na rzecz (...) sp. z o.o. kwoty 30.000 (trzydziestu tysięcy) złotych

- na rzecz (...) sp. z o.o. kwoty 80.000 (osiemdziesiąt tysięcy) złotych

24. Uznaje oskarżonego A. S. (1) za winnego tego, że w okresie od 8 maja 2012 roku do 23 maja 2012 roku w P., działając przed upływem 10 miesięcy od odbycia w okresie od 8 lutego 2010 roku do 29 lipca 2011 roku kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej za umyślne przestępstwo podobne z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 12 kk przez Sąd Rejonowy w Bielsku Białej w sprawie III K 178/05, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z R. D. (1), J. T. i T. K. (1) oraz innymi dotychczas nieustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, wykonując polecenia R. D. (1), posługując się przekazanymi przez R. D. (1) podrobionymi i nierzetelnymi dokumentami obrazującymi rzekomo dobrą kondycję finansową spółki z o.o. (...), a to: rachunkiem zysków i strat za rok 2011, informacją dodatkową do bilansu za rok obrotowy 2011 oraz analitycznym sprawozdaniem finansowym wprowadzili w błąd pracowników (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. przy ul. (...), co do rzeczywistego zamiaru wynajęcia pojazdów ciężarowych wraz z naczepami przez firmę (...) sp. z o.o. z siedzibą w J. oraz ich zwrotu w określonych w umowach terminach czym doprowadzili (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wydanie pojazdów o łącznej wartości 797.174,98 zł (siedemset dziewięćdziesiąt siedem tysięcy sto siedemdziesiąt cztery złote 98/100), co stanowi mienie znacznej wartości, w postaci:

- ciągnika siodłowego marki (...) o numerze rej. (...) nr VIN (...),

- naczepy typu chłodziarka marki S. o numerze rej. (...) nr VIN (...),

- ciągnika siodłowego marki (...) o numerze rej. (...) nr VIN (...),

- naczepy typu chłodziarka marki S. o numerze rej. (...) nr VIN (...),

T. K. (1) oraz innej nieustalonej osobie posługującym się, jako autentycznymi uprzednio przerobionymi poprzez wklejenie ich zdjęć i przekazanymi im w tym celu dowodami osobistymi na nazwiska G. B. i G. S. tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 64 § 1 kk

25. Uniewinnia oskarżonego A. S. (1) od zarzutu opisanego w punkcie XII

26. Uznaje oskarżonego A. S. (1) za winnego zarzucanego mu czynu popełnionego w sposób opisany w punkcie XVII z tą zmianą, że działanie nie miało charakteru czynu ciągłego z art. 12 kk, wprowadzenie w błąd dotyczyło zarówno rzeczywistego zamiaru wynajęcie pojazdów jak i ich zwrotu w terminie przewidzianym umową oraz że w celu wprowadzenia w błąd posłużono się podrobionymi i nierzetelnymi dokumentami dotyczącymi sytuacji finansowej spółki z o.o. (...) a nadto, że wartość niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzoną spółkę (...) SA wyniosła 589.176,16 zł (pięćset osiemdziesiąt dziewięć tysięcy sto siedemdziesiąt sześć złotych i 16/100) tj. przestępstwa z art. 286 § 11 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 64 § 1 kk

27. Przyjmując, że przestępstwa opisane w punktach od 24 i 26 popełnione zostały w krótkim odstępie czasu, w podobny sposób i stanowią ciąg przestępstw z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 64 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk, na podstawie art. 11 § 3 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 33 § 2 kk wymierza A. S. (1) karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych

28. Uznaje oskarżonego A. S. (1) za winnego tego, że okresie od 9 maja 2012 roku do 25 lipca 2012 roku w W. oraz J., województwa (...), działając przed upływem 10 miesięcy od odbycia w okresie od 8 lutego 2010 roku do 29 lipca 2011 roku kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej za umyślne przestępstwo podobne z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 12 kk przez Sąd Rejonowy w Bielsku Białej w sprawie III K 178/05, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako prezes sp. z o.o. (...) zs. w J., posługując się w banku (...) w W. podczas ubieganiu się o kredyt obrotowy w kwocie 450.000 złotych oraz kredyt inwestycyjny w kwocie 236.000 złotych, udzielonymi mu przez R. D. (1) podrobionymi oraz nierzetelnymi dokumentami obrazującymi rzekomo dobrą sytuację finansową zarządzanej przez niego spółki z o.o, Olimp w postaci analitycznego sprawozdania finansowego za okres bieżący: z dnia 9 lipca 2012r. i z dnia 20 lipca 2012r., analitycznego sprawozdania finansowego za okres 2010-2012, zeznania o wysokości osiągniętego dochodu CIT 8 za lata 2010 i 2011, rachunku zysków i strat za okres 6 miesięcy z dnia 30.06.2012r., rachunku zysków i strat poniesionych w okresie od 1 stycznia do 31 marca 2011r. oraz od 1 stycznia do 31 marca 2012r., bilans z dat: 31.12.2010r. i 31.12.2011r., bilansu za drugi kwartał 2012r., faktury VAT z dnia 3 kwietnia 2012r. nr F./ (...), zlecenia przelewu kwoty 362.850 zł na rzecz (...) sp. z o.o., oświadczenia o stanie majątkowym z dnia 9 lipca 2012r., a także wyciągów z rachunków bankowych prowadzonych przez: (...) Bank (...) S.A. za okres od kwietnia 2011r. do marca 2012r. oraz Bank (...) za okres od sierpnia 2011 do kwietnia 2012 roku, czym wprowadził w błąd pracowników w/w banku co do możliwości i zamiaru spłacenia zaciągniętych kredytów, w konsekwencji czego doprowadził bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w formie przyznanych (...) sp. z o.o. kredytów: obrotowego w kwocie 450 tys. złotych oraz inwestycyjnego w kwocie 158 tys. złotych tj. przestępstwa z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 11 § 3 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 33 § 2 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych

29. Na podstawie art. 91 § 2 kk i art. 86 § 1 kk łączy oskarżonemu A. S. (1) kary pozbawienia wolności i kary grzywny wymierzone w punktach 26 i 27 i wymierza mu karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

30. Na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego A. S. (1) obowiązek naprawienia szkód wyrządzonych przestępstwami opisanymi w punktach 24, 26 i 28 poprzez zapłatę:

- na rzecz (...) sp. z o.o. kwoty 100.000 (stu tysięcy) złotych

- na rzecz (...) SA, solidarnie z R. D. (1) i J. T. kwoty 550 308,16 (pięćset pięćdziesiąt tysięcy trzysta osiem i 16/100) złotych

- na rzecz (...) SA kwoty 532.037,81 (pięćset trzydzieści dwa tysiące trzydzieści siedem i 81/100) złotych

31. Uznaje oskarżonego T. K. (1) za winnego tego, że w okresie od 8 maja 2012 roku do 5 czerwca 2012 roku w P., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z R. D. (1), J. T., i częściowo A. S. (1) oraz innymi dotychczas nieustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, wykonując polecenia R. D. (1), posługując się przekazanymi przez R. D. (1) podrobionymi i nierzetelnymi dokumentami obrazującymi rzekomo dobrą kondycję finansową spółki z o.o. (...), a to: rachunkiem zysków i strat za rok 2011, informacją dodatkową do bilansu za rok obrotowy 2011 oraz analitycznym sprawozdaniem finansowym wprowadzili w błąd pracowników (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. przy ul. (...), co do rzeczywistego zamiaru wynajęcia pojazdów ciężarowych wraz z naczepami przez firmę (...) sp. z o.o. z siedzibą w J. oraz ich zwrotu w określonych w umowach terminach czym doprowadzili (...) sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wydanie pojazdów, o łącznej wartości 1.922.149,18 zł (jeden milion dziewięćset dwadzieścia dwa tysiące sto czterdzieści dziewięć złotych 18/100), co stanowi mienie znacznej wartości, w postaci:

- ciągnika siodłowego marki (...) o numerze rej. (...) nr VIN (...),
- naczepy typu chłodziarka marki S. o numerze rej. (...) nr VIN (...),
- ciągnika siodłowego marki (...) o numerze rej. (...) nr VIN (...),
- naczepy typu chłodziarka marki S. o numerze rej. (...) nr VIN (...),
- ciągnika siodłowego marki (...) o numerze rej. (...) nr VIN (...),
- ciągnika siodłowego marki (...) o numerze rej. (...) nr VIN (...),
- ciągnika siodłowego marki (...) o numerze rej. (...) nr VIN (...),
- naczepy typu chłodziarka marki K. o numerze rej. (...) nr VIN (...),
- naczepy typu chłodziarka marki K. o numerze rej. (...) nr VIN (...),
- naczepy typu chłodziarka marki K. o numerze rej. (...) nr VIN (...),

J. T. i T. K. (1) oraz innej nieustalonej osobie posługującym się, jako autentycznymi uprzednio przerobionymi poprzez wklejenie zdjęć wyżej wymienionych i przekazanymi im w tym celu dowodami osobistymi oraz prawami jazdy, wydanymi na nazwiska m.in., S. K. i G. B. tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk i za to na podstawie art. 11 § 3 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 33 § 2 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 280 (dwustu osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych

32. Na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt. 1 kk (w brzmieniu z dnia 30 czerwca 2015 roku) w zw. z art. 4 § 1 kk, warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego T. K. (1) kary pozbawienia wolności na okres 4 (czterech) lat tytułem próby.

33. Na podstawie art. 45 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego T. K. (1) przepadek korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa opisanego w punkcie 31 i z tego tytułu zasądza od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 500 (pięćset) złotych.

34. Uniewinnia oskarżonego T. K. (1) od stawianego mu zarzutu opisanego w punkcie XVI.

35. Uznaje oskarżonego K. P. (1) za winnego tego, że w okresie od 6 marca 2013 roku do 11 marca 2013 roku w M., województwa (...) oraz R., województwa (...), działając przed upływem jednego roku od odbycia w okresie od 14 lipca 2011 roku do 28 marca 2012 roku kary 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w

Sosnowcu z dnia 4 września 2009 roku w sprawie VII K 603/05 za umyślne przestępstwo podobne z art. 297 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z R. D. (1), inną ustaloną osobą oraz innymi dotychczas nieustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, przedkładając nierzetelną dokumentację dotyczącą firmy (...), tj. rachunek zysków i strat za lata 2010, 2011 oraz za okres 1.01.2012 – 30.09.2012r., a także bilanse z dat 31.12.2010r., 31.12.2011r. i 30.09.2012r. wprowadzili w błąd pracowników firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w M. przy ul. (...), co do rzeczywistego zamiaru wynajęcia pojazdów ciężarowych przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. i wywiązania się z zawartych umów najmu nr (...) z dnia 6 marca 2013r., w szczególności zaś zwrotu pojazdów po upływie terminu, na który umowy zostały zawarte i doprowadzili spółkę (...) sp. z o.o. z siedzibą w M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w postaci dwóch ciągników siodłowych marki (...) o numerach rejestracyjnych (...), numer VIN (...) oraz (...), numer VIN (...) w łącznej wartości kwocie 244.057,36 zł (dwustu czterdziestu czterech tysięcy pięćdziesięciu siedmiu złotych 36/100) tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

36. Uznaje oskarżonego K. P. (1) za winnego tego, że w okresie od 7 marca 2013 roku do 11 marca 2013 roku w S., województwa (...), działając przed upływem jednego roku od odbycia w okresie od 14 lipca 2011 roku do 28 marca 2012 roku kary 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Sosnowcu z dnia 4 września 2009 roku w sprawie VII K 603/05 za umyślne przestępstwo podobne z art. 297 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z R. D. (1) i inną ustaloną osobą oraz innymi dotychczas nieustalonymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, przedkładając nierzetelną dokumentację dotyczącą firmy (...), tj. rachunek zysków i strat za lata 2010, 2011 oraz za okres 1.01.2012 – 30.09.2012r., a także bilanse z dat 31.12.2010r., 31.12.2011r. i 30.09.2012r. wprowadzili w błąd pracowników (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. przy ul. (...), co do rzeczywistego zamiaru wynajęcia naczep typu chłodnia przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., a tym samym co do zamiaru wywiązania się z zawartych umów najmu nr (...) z dnia 7 marca 2013r., w szczególności zaś zwrotu tych naczep po upływie terminu, na który umowy zostały zawarta, przez co doprowadził spółkę (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w postaci dwóch naczep S. C. o numerach rejestracyjnych (...), numer VIN (...) oraz (...) numer VIN (...) o łącznej wartości 413.900 zł (czteryście trzynaście tysięcy dziewięćset złotych) tj. przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

37. Przyjmując, że przestępstwa opisane w punktach 35 i 36 popełnione zostały w krótkim odstępie czasu, w podobny sposób i stanowią ciąg przestępstw z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i art. 91 § 1 kk na podstawie art. 294 § 1 kk i art. 33 § 2 kk wymierza K. P. (1) karę 1 (jednego) roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 (stu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych.

38. Na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego K. P. (1) obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym w punkcie 33 poprzez zapłatę solidarnie z R. D. (1) na rzecz (...) SA kwoty 173.300 (sto siedemdziesiąt trzy tysiące trzysta) złotych

39. Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet podlegających wykonaniu kar, zalicza niżej wymienionym oskarżonym okres faktycznego pozbawienia wolności w toku postępowania przygotowawczego w formie tymczasowego aresztowania i tak:

- R. D. (1) na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie 13, okres tymczasowego aresztowania od dnia 13 marca 2013 roku do dnia 22 stycznia 2014 roku uznając w tym zakresie karę za wykonaną

- J. T. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie 21, okres tymczasowego aresztowania od dnia 24 września 2012 roku do dnia 16 maja 2013 roku, uznając w tym zakresie karę za wykonaną

- A. S. (1) na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie 29, okres tymczasowego aresztowania od dnia 16 października 2013 roku do dnia 13 grudnia 2013 roku, uznając w tym zakresie karę za wykonaną

- T. K. (1) na poczet kary grzywny orzeczonej w punkcie 31, okres tymczasowego aresztowania od dnia 5 grudnia 2012 roku do dnia 23 kwietnia 2013 roku tj. 140 dni, uznając karę grzywny za wykonaną w całości.

- K. P. (1) na poczet kary pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie 37, okres tymczasowego aresztowania od dnia 4 czerwca 2013 roku do 27 czerwca 2013 roku, uznając w tym zakresie karę za wykonaną

40. Na podstawie § 14 ust. 2 pkt. 5, § 16 i § 17 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz:

- adw. P. W. kwotę 2656,80 złotych brutto tytułem nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu J. T. z urzędu

- adw. W. Z. kwotę 5904 złote brutto tytułem nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym T. K. (1) oraz K. P. (1) z urzędu

- adw. A. A. kwotę 2804,40 złotych brutto tytułem nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu A. S. (1) z urzędu.

41. Na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 633 kpk., art. 624 § 1 kpk i art. 632 pkt. 2 kpk oraz 2 ust. 1 pkt. 4,5 i 6 oraz art. 3 ust. 1 i art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983r.z późn. zm.) zasądza od:

- oskarżonego R. D. (1) na rzecz Skarbu Państwa 1/2 kosztów sądowych w tym wymierza mu opłatę w kwocie 5600 złotych

- oskarżonego J. T. na rzecz Skarbu Państwa 1/8 kosztów sądowych w tym wymierza mu opłatę w kwocie 1200 złotych

- oskarżonego A. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa 1/10 kosztów sądowych w tym wymierza mu opłatę w kwocie 500 złotych

- oskarżonego T. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa 1/20 kosztów sądowych w tym wymierza mu opłatę w kwocie 300 złotych ,

zwalnia oskarżonego K. P. (1) z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych i nie wymierza mu opłaty, w pozostałym zakresie kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

Apelacje od przytoczonego powyżej wyroku wywiedli obrońcy oskarżonych R. D. (1), A. S. (1) i K. P. (1) oraz prokurator (jak również niewnioskujący o sporządzenie niniejszego uzasadnienia obrońca oskarżonego J. T.).

Obrońca oskarżonego R. D. (1), działająca na podstawie udzielonego jej pełnomocnictwa, adwokat M. K., w swojej apelacji wyrok ten zaskarżyła w całości zarzucając **obrazę przepisów postępowania**, mającą wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia:

- **art. 167 w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 poprzez nieuwzględnienie wniosku obrońcy oskarżonego D. o zasięgnięcie opinii biegłego rzeczoznawcy celem określenia wartości przedmiotów opisanych w zarzutach aktu oskarżenia, albowiem w ocenie Sądu wniosek ten prowadziłby do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania w sprawie i oparcie się przez Sąd przy ustalaniu wartości szkody wyłącznie na dokumentacji przedstawionej przez poszczególne podmioty pokrzywdzone, bez dokonania jakiegokolwiek weryfikacji przedstawionych wartości, co budzi wątpliwości co do prawidłowości ustaleń w tym zakresie;**

- **art. 7 k.p.k. 92 k.p.k., 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez:**

I. w odniesieniu do zarzutu popełnienia czynu opisanego w pkt I tj. przestępstwa na szkodę (...) Sp. z o.o.

a) **przyznanie przymiotu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego J. T. w części, w jakiej pomawiały R. D. (1), pomimo, iż J. T. wielokrotnie zmieniał wersje zdarzeń oraz pomimo uznania przez Sąd, iż wyjaśnienia J. T. były w przeważającej mierze kłamliwe i pokrętne;**

b) **uznanie za wiarygodnych wyjaśnień oraz zeznań A. S. (1) i P. M. (1) i uczynienie ich podstawą ustaleń zaskarżonego orzeczenia, podczas gdy wobec ww. osób toczą lub toczyły się postępowania karne, a zatem miały one osobisty i niezaprzeczalny interes w pomawianiu R. D. (1) celem umniejszenia swojego udziału w przestępczym procederze, nadto w stosunku do P. M. stwierdzono organiczne zaburzenia osobowości oraz obniżenie sprawności funkcji poznawczej, co sprawia, że jego zeznania należy traktować z dużą dozą ostrożności;**

c) **przyjęcie, że skoro świadek T. K. (2) zeznał, że osoba kontaktująca się z nim telefonicznie w sprawie zawarcia umów najmu pojazdów nie jest A. S. (1), to osobą tą jest R. D. (1), pomimo faktu, że świadek K. nigdy o R. D. (1) nie wspominał, nie rozpoznał go także podczas rozprawy w dniu 15 stycznia 2016r., co doprowadziło do niesłusznego uznania, że R. D. (1) brał udział w popełnieniu przestępstwa na szkodę (...) Sp. z o.o., co więcej przestępstwem tym kierował, podczas gdy taka okoliczność w żaden sposób nie wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego;**

1 oparcie ustaleń Sądu I instancji na treści i wnioskach opinii RAH 5/08/13 z dnia 27 sierpnia 2013r. wydanej przez mgr R. C., podczas gdy z treści przedmiotowej opinii nie wynika, czy została ona sporządzona w oparciu o oryginały dokumentów czy też ich kopie, co budzi poważne wątpliwości co do jej prawidłowości i wynikających z niej wniosków;

d) **niewyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności brak ustalenia tożsamości osoby, która posłużyła się dowodem osobistym na nazwisko G. S..**

II. w odniesieniu do zarzutu popełnienia czynu opisanego w pkt II tj. przestępstwa na szkodę (...) S.A.

a) **uznanie za wiarygodnych wyjaśnień A. S. (1) i J. T. i uczynienie ich podstawą ustaleń zaskarżonego orzeczenia, podczas gdy wobec ww. osób toczyło się postępowanie karne, a zatem miały one osobisty i niezaprzeczalny interes w pomawianiu R. D. (1) celem umniejszenia swojego udziału w przestępczym procederze;**

b) **ominięcie zeznań świadków G. G. oraz P. S., które to zeznania Sąd uznał za prawdziwe, logiczne, konsekwentne i spójne, w zakresie w jakim ww. nie wskazali R. D. (1) jako osoby, z którą kontaktowali się w celu zawarcia umów z ww. spółkami.**

III. w odniesieniu do zarzutu popełnienia czynu opisanego w pkt III tj. przestępstwa na szkodę (...) Sp. z o.o.

a) **oparcie poczynionych przez Sąd ustaleń na wyjaśnieniach J. T., które w znacznej mierze sam Sąd uznał za „kłamliwe i pokrętne”, nadto stanowią one przyjętą przez oskarżonego taktykę obrony i umniejszenia swojego udziału w przestępstwie;**

b) **przyjęcie, że podpis pod umowami najmu pojazdów nie został nakreślony przez A. S. (1) determinuje automatycznie odpowiedzialność za to przestępstwo R. D. (1), podczas gdy brak dowodów potwierdzających udział oskarżonego D. w tym czynnie.**

IV. w odniesieniu do zarzutu popełnienia czynu opisanego w pkt IV tj. przestępstwa na szkodę (...) Sp. z o.o. oraz (...) Sp. z o.o.

a) **przyznanie przymiotu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego J. T. w części, w jakiej pomawiały R. D. (1), pomimo, iż J. T. wielokrotnie zmieniał wersje zdarzeń oraz pomimo uznania przez Sąd, iż wyjaśnienia J. T. były w przeważającej mierze kłamliwe i pokrętne;**

b) **uznanie za wiarygodne zeznań P. M. (1) i uczynienie ich podstawą ustaleń zaskarżonego orzeczenia, podczas gdy wobec ww. osoby toczy się postępowanie karne, a zatem miał on osobisty i niezaprzeczalny interes w pomawianiu R. D. (1) celem umniejszenia swojego udziału w przestępczym procederze, nadto w stosunku do P. M. stwierdzono organiczne zaburzenia osobowości oraz obniżenie sprawności funkcji poznawczej, co sprawia, że jego zeznania należy traktować z dużą dozą ostrożności;**

c) **niewyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności brak ustalenia tożsamości osoby, podającej się za M. Z., która to osoba wspólnie z J. T. realizowała zlecenia transportowe;**

V. w odniesieniu do zarzutu popełnienia czynu opisanego w pkt V i VI, tj. przestępstw na szkodę (...) Sp. z o.o. oraz (...) Sp. z o.o.

a) **pominięcie, pomimo uznania ich za wiarygodne, zeznań świadków Ł. D., W. M. oraz A. P., złożonych przez ww. świadków na rozprawie w dniu 8 kwietnia 2016r., w zakresie w jakim ww. świadkowie zeznali że nie rozpoznają oskarżonego R. D. (1), obecnego w tym dniu na sali rozpraw;**

b) **uznanie za wiarygodnych zeznań P. M. (1), pomimo faktu, że przeciwko temu świadkowi toczy się postępowanie karne, co powoduje że mógł on dążyć do tego, aby umniejszyć swój udział w przestępstwie, obciążając tym samym oskarżonego D., nadto u ww. świadka stwierdzono organiczne zaburzenia osobowości oraz obniżenie sprawności funkcji poznawczej, co sprawia, że jego zeznania należy traktować z dużą dozą ostrożności;**

VI. w odniesieniu do zarzutu popełnienia czynu opisanego w pkt VII (udzielenie pomocnictwa J. T. w posłudzeniu się podrobionym dokumentem prawa jazdy na nazwisko G. W.)

przyznanie przymiotu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego J. T. w części, w jakiej wskazywał on, iż uzyskał sfałszowany dokument prawa jazdy na nazwisko G. W. od R. D. (1), pomimo, iż stanowią one jedynie pomówienia współoskarżonego, które nie zostały potwierdzone przez jakikolwiek inny dowód.

VII. w odniesieniu do zarzutu popełnienia czynu opisanego w pkt VIII, tj. przestępstwa na szkodę (...) SA

uznanie za wiarygodne wyjaśnień A. S. (1) w zakresie w jakim wskazał on, że dokumenty, którymi posługiwał się w celu uzyskania kredytów zostały mu dostarczone przez R. D. (1), co doprowadziło do przypisania R. D. (1) odpowiedzialności za pomocnictwo przy popełnieniu ww. przestępstwa, podczas gdy, co wynika z pozostałych ustaleń Sądu I instancji, na żadnym etapie czynności związanych z załatwieniem kredytu R. D. (1) nie pojawił się (o czym świadczą zeznania pracowników banku), ponadto nie uzyskał żadnej korzyści w związku z wypłatą przez

bank pieniędzy, co sprawia, że nie miał interesu ani motywu w popełnieniu zarzucanego mu przestępstwa, co tym samym jego udział w zarzucanym czynie każe wykluczyć.

VIII. w odniesieniu do zarzutu popełnienia czynu opisanego w pkt IX (przestępstwo z art. 276 k.k., tj. ukrywanie dokumentu):

dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego polegającej na błędnym przyjęciu, że oskarżony R. D. (1) ukrywał dokument, którym nie miał prawa wyłącznie rozporządzać w postaci dowodu osobistego na nazwisko K. M., podczas gdy brak jakichkolwiek dowodów potwierdzających, iż zachowanie R. D. (1) wypełniało znamiona przestępstwa z art. 276 k.k.,

IX. w odniesieniu do zarzutu popełnienia czynu opisanego w pkt X (przygotowanie do posłużenia się podrobionym dokumentem):

dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego polegającej na błędnym przyjęciu, że oskarżony R. D. (1) uczynił przygotowania do posłużenia się podrobionym dokumentem w postaci dowodu rejestracyjnego serii (...) wydanego przez Prezydenta Miasta C. dla samochodu marki (...) nr rej. (...) 47, podczas gdy w zgromadzonym materiale dowodowym brak jakichkolwiek dowodów potwierdzających powyższe okoliczności.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, apelująca obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie R. D. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie zaś o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w celu przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego, w szczególności dowodów wskazanych w apelacji.

Nadto, z daleko idącej ostrożności procesowej, apelująca podniosła zarzut ewentualny **rażącej niewspółmiernej surowości kary orzeczonej wobec oskarżonego R. D. (1)**, wnosząc w związku z nim o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez wymierzenie oskarżonemu kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Obrońca oskarżonego A. S. (1), wyznaczony mu z urzędu adwokat A. A., w swojej apelacji wyrok ten zaskarżył w części dotyczącej orzeczenia o winie **w pkt 24 i 26** wyroku oraz w części dotyczącej orzeczenia o karze **w pkt 28** wyroku, zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, a mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż zawierając z pokrzywdzonymi umowy najmu pojazdów ciężarowych oskarżony działał w zamiarze kierunkowym uzyskania bezprawnej korzyści majątkowej, w sytuacji, gdy oskarżony był wówczas przekonany o tym, że pojazdy rzeczywiście będą stanowiły przedmiot najmu i służyły do prowadzenia działalności transportowej oraz braku wiedzy oskarżonego o przestępnym zamiarze bezprawnego przywłaszczenia tych pojazdów przez pozostałych współoskarżonych.

2. rażącą niewspółmierność kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w stosunku do oskarżonego za przestępstwo opisane w punkcie 28 wyroku, jako niewspółmiernej do stopnia winy oskarżonego, jego roli w przestępstwie, wysokości korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego oraz jego zachowania po popełnieniu przestępstwa.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, apelujący obrońca wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od czynów opisanych w punktach 24 i 26 wyroku oraz wymierzenie oskarżonemu za czyn opisany w punkcie 28 wyroku na podstawie art. 37b k.k. kary 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary ograniczenia wolności w wymiarze 2 lat, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym.

ewentualnie o:

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Ponadto wniósł o:

3. zasądzenie na rzecz obrońcy kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu za postępowanie odwoławcze, które nie zostały uiszczone w całości ani w części.

Obrońca oskarżonego K. P. (1), wyznaczony mu z urzędu adwokat W. Z., w swojej apelacji wyrok ten zaskarżył zakresie skazania tego oskarżonego, zarzucając:

1. Błąd w ustaleniach faktycznych polegających na uznaniu udziału oskarżonego w zarzucanych mu czynach - podczas gdy prawidłowa analiza powinna prowadzić do wniosku, iż oskarżony nie brał udziału w tych czynach;
2. Ewentualnie w braku uwzględnienia zarzutu opisanego w pkt. a powyżej - błędnej kwalifikacji zarzucanego oskarżonemu czynu - gdyż powinien on co najwyżej odpowiadać za pomocnictwo a nie za współsprawstwo;
3. W braku uwzględnienia powyższych zarzutów - składam zarzut rażącej surowości kary poprzez niezastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności - podczas kiedy wobec oskarżonego winno być zastosowane dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, apelujący obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- a. w razie uwzględnienia zarzutu opisanego w pkt. 1 – uniewinnienie oskarżonego;
- b. w razie uwzględnienia zarzutów opisanych w pkt. 2 i 3 c powyżej – ewentualną stosowną zmianę kwalifikacji prawnej czynu, oraz wymierzenie kary pozbawienia wolności z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary.

Nadto apelujący wniósł o zasądzenie na rzecz obrońcy z urzędu kosztów obrony za instancją odwoławczą.

Prokurator w swojej apelacji wyrok ten zaskarżył **na niekorzyść oskarżonych**:

- **R. D. (1)** w zakresie opisu czynu i kwalifikacji prawnej przyjętej w pkt. 6 i 7 przedmiotowego wyroku, a nadto w zakresie orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności,

- **K. P. (1)** w zakresie opisu czynu i kwalifikacji prawnej przyjętej w pkt 35 i 36 zaskarżonego orzeczenia, zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 270 § 1 k.k. wynikającą z wyrażenia błędnego poglądu prawnego, że dokumenty w postaci: rachunku zysków i strat za 2010, 2011 oraz za okres 1.01.2012 - 30.09.2012, a także bilanse z dat 31.12.2010 r., 31.12.2011 i 30.09.2012 r., są jedynie nierzetelnymi dokumentami, albowiem zostały one podpisane przez K. P. (1), a zatem nie można uznać, że są sfałszowane podczas gdy powyższe dokumenty, podobnie jak przerobione dowody osobiste i prawa jazdy, zostały wytworzone przez nieustaloną osobę i przekazane ww. oskarżonemu przez R. D. (1), w celu wprowadzenia w błąd pokrzywdzonych, co do kondycji finansowej firmy (...), Sp. z o.o. z siedzibą w S., przez co sam podpis oskarżonego K. P. (1) nie może czynić z nich dokumentów oryginalnych;
2. rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu R. D. (1), kary łącznej pozbawienia wolności, wynikającą z niedostatecznego uwzględnienia wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu, długiego okresu przestępczego działania, zasadniczej roli, jaką odgrywał w popełnionych przestępstwach, znacznej szkody majątkowej, jaką wyrządził swoim działaniem różnym podmiotom, braku wyrażenia jakiegokolwiek skruchy podczas toczącego się procesu karnego, co sprawia, że tak ukształtowany wymiar kary nie uwzględnia w pełni

stopnia społecznej szkodliwości czynu, nie realizuje dyrektywy prewencji indywidualnej i nie czyni zadość wymogom społecznego oddziaływania, a właściwa reakcja karna na przestępstwo przypisane oskarżonemu winna być surowsza.

Podnosząc przytoczone zarzuty, apelujący prokurator wniósł o:

- zmianę wyroku poprzez uzupełnienie opisu i kwalifikacji prawnej czynów przypisanych R. D. (1) w pkt. 6 i 7, a K. P. (1) w pkt. 35 i 36 niniejszego orzeczenia, poprzez przyjęcie, iż oskarżeni posłużyli się nie tylko nierzetelnymi, ale także podrobionymi dokumentami księgowymi i w konsekwencji przypisanie im przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a w stosunku do oskarżonego P. również w zw. z art. 64 § 1 k.k.,
- zmianę wyroku w pkt. 13 poprzez wymierzenie R. D. (1) kary łącznej 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje okazały się bezzasadne.

Przede wszystkim, podkreślenia wymagało, że wykazanie przez apelujących niepoprawności wersji zdarzeń przyjętej przez Sąd I instancji oraz nietrafności dokonanej przez ten Sąd interpretacji faktów, wymagało uprzedniego wykazania wadliwości w zakresie procedowania Sądu. Tymczasem apelacje obrońców oskarżonych A. S. (1) i K. P. (1) ograniczały się do zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych – co czyniło z nich prostą polemikę ze stanowiskiem Sądu I instancji co do faktów. Podniesione zaś w apelacji obrońcy oskarżonego R. D. (1) zarzuty naruszenia przepisów procedury, okazały się bezzasadne. Dodać należało, że zarzuty te w niewielkim tylko zakresie przybrały postać wytknięcia skonkretyzowanych uchybień proceduralnych Sądu I instancji. W większości sprowadzały się one do podnoszenia naruszenia generalnych zasad procesowych, ujętych w art. 7 k.p.k. oraz prezentacji przez apelującego tez, jakoby Sąd I instancji dowolnie ocenił lub pominął dany dowód, albo też nie wyjaśnił jakichś wątpliwości co do faktów. Jedynym zaś uzasadnieniem owych tez było zaproponowanie przez apelującego odmiennej ocena danego dowodu albo też samo sformułowanie przez niego wątpliwości co do faktów. Czyniło to z tak sformułowanych zarzutów, w istocie – pomimo zakwalifikowania ich jako zarzutów naruszenia procedury – polemikę z wynikiem dokonanej przez Sąd oceny dowodów. Podniesienie naruszenia generalnych zasad procesowych może bowiem okazać się skuteczne jedynie w powiązaniu z wykazaniem konkretnych uchybień Sądu I instancji. Zaś skonkretyzowane uchybienia proceduralne, wytknięte w apelacji obrońcy oskarżonego R. D. (1), okazały się niebyłe.

Apelująca obrońca oskarżonego D. nie miała zatem racji zarzucając **naruszenie art. 410 k.p.k.**, mające polegać na pominięciu przez Sąd I instancji wskazywanych w apelacji dowodów (w ocenie apelującej – o korzystnej dla oskarżonych wymowie), w tym wyjaśnień samego oskarżonego oraz **zeznań świadków G. G., P. S., Ł. D., W. M., czy A. P.** Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazywała jednoznacznie (vide: str. 37 i 40 wymienionego dokumentu), że żaden z wymienionych w apelacji dowodów nie został przez Sąd I instancji pominięty. O pominięciu dowodu można bowiem mówić w sytuacji, gdy Sąd przeprowadziwszy dowód na rozprawie, nie poddaje go następnie ocenie w procesie wyrokowania. Tymczasem Sąd I instancji odniósł się do wszystkich wprowadzonych do procesu dowodów – także tych eksponowanych w zarzutach apelacji – poddał je analizie i dał temu wyraz w uzasadnieniu rozstrzygnięcia. Jedynie wynik dokonanej przez Sąd oceny dowodów, różnił się od wniosków forsowanych przez obronę. Autorka apelacji w sposób oczywiście mylny utożsamiała zatem sytuację pominięcia danego dowodu, z przypadkiem różnicy w jego ocenie.

Nie sposób podzielić przy tym stanowiska apelującej, jakoby z przywołanych przez nią zeznań wymienionych wyżej świadków wynikać miały okoliczności ekskulpujące oskarżonego od zarzuconych mu czynów. To, że świadkowie G. G., P. S., W. M. i A. P. nie rozpoznali oskarżonego D. obecnego na sali rozpraw, nie wykluczało w żaden sposób sprawstwa tego oskarżonego w zakresie przypisanym mu przez Sąd I instancji. Zważyć bowiem należało, że wymienieni świadkowie, będący pracownikami pokrzywdzonych firm, uczestniczącymi na wczesnym etapie w uzgodnieniach dotyczących wynajmu naczep, kontaktowali się z oskarżonym zasadniczo jednorazowo i to telefonicznie. Nie sposób zatem było w racjonalny sposób oczekiwać, że ów kontakt telefoniczny z oskarżonym mógł dostarczyć im wiedzy pozwalającej rozpoznać oskarżonego. Brak takiego rozpoznania w sposób oczywisty nie wystarczał przy tym do tego

by sprawstwo oskarżonego skutecznie zanegować – w sytuacji gdy wskazywały na nie inne zgromadzone w sprawie dowody. Wynikający z zeznań wskazanych świadków brak rozpoznania osoby oskarżonego D. nie został zatem przez Sąd I instancji pominięty, ale w zaprezentowany powyżej – to jest racjonalny – sposób oceniony. Z kolei doszukiwanie się przez obrońcę w braku takiego rozpoznania przesłanki wykluczającej sprawstwo oskarżonego D., uznane być musiało za dowolne i oparte na nadinterpretacji faktów.

Z kolei w przypadku świadka Ł. D., występującego w roli kierowcy wożącego poszczególnych sprawców na miejsca rozmów, czy po odbiór wynajętych pojazdów – to fragment jego zeznań, w których podawał on, że w owych wyjazdach uczestniczył na prośbę P. M. (1), słusznie uznany został przez Sąd I instancji za niewiarygodny. Jak trafnie wskazał Sąd I instancji, świadek D. nie tylko opłacany był za swe usługi przez R. D. (1), ale też na osobisty udział oskarżonego D. w wyjazdach wskazywały dowody z zeznania M. S., jak i pracowników spółki (...), do której oskarżony przyjechał po odbiór ciągnika siodłowego wynajmowanego przez spółkę (...) od pokrzywdzonej spółki (...).

Zauważyć następnie należało, że szczególnie istotne miejsce wśród argumentów przywołanych w apelacji obrońcy oskarżonego R. D. (1) na poparcie tezy o wadliwej ocenie dowodów, zajmowało kwestionowanie prawidłowości dokonanej przez Sąd I instancji oceny jednego z kluczowych w sprawie dowodów, to jest **zeznań P. M. (1)**. Podkreślenia wymagało, że treść wymienionego dowodu – bogata w szczegóły istotne dla rozstrzygnięcia – w połączeniu z materiałem dowodowym pochodzącym z innych źródeł, w tym z wyjaśnień współoskarżonego A. S. (1), czy dowodami z dokumentów, dostarczała wyczerpujących podstaw do odtworzenia zdarzeń składających się na zarzuconą oskarżonym przestępczą działalność. Powodowało to, że stanowisko apelującej, forsującej tezę o niewinności oskarżonego D., miało sens jedynie w przypadku wykazania niewiarygodności tych dowodów. W przypadku zaś uznania owych dowodów (w szczególności zeznań P. M. (1)) za wiarygodne, stanowiska apelującej okazałyby się rażąco dowolne i nieskuteczne. Wbrew jednakże oczekiwaniom apelującej, kontrola instancyjna wykazała, że we wszystkich przypadkach zarzuty skierowane przeciwko ocenie wymienionego dowodu nie zasługiwały na uwzględnienie, a popierająca je argumentacja obrońcy okazała się w całości chybiona.

Nieuprawnione było zatem stanowisko apelującej obrońcy oskarżonego D., która uzasadnienia dla swojej tezy o nieprawdziwości relacji procesowej P. M. (1) upatrywała **w motywacji wymienionego, mającego jakoby dążyć do poprawy swojej sytuacji procesowej nawet za cenę podawania nieprawdy**. Tymczasem o ile bezspornym było, że wymieniony chcąc zyskać status tzw. małego świadka koronnego, w sposób oczywisty miał interes prawny w tym, by dostarczyć organom ścigania nieznanymi informacjami o czynach i sprawcach związanych z jego własną przestępczą działalnością, to jednak twierdzenia obrony, jakoby realizując swój cel procesowy, prezentował on zmyśloną narrację, fałszywie pomawiając innych oskarżonych w sprawie – nie zostało przez apelującą wykazane. W zakresie omawianego zarzutu, poprzestała ona bowiem na prezentacji wyводу, który sprowadzał się do myśli, że fałszywe oskarżanie innych osób i zmyślanie faktów w sposób niejako naturalny wynika z dążenia oskarżonego do uzyskania legalnych korzyści procesowych w postępowaniu karnym.

Myślenie takie pomijało jednak okoliczność, że w interesie P. M. (1) było przedstawienie organom ścigania jak największej ilości informacji przydatnych procesowo, a więc prawdziwych i dających się skutecznie zweryfikować w toku postępowania dowodowego, tylko takie bowiem informacje spełniają kryteria, o których mowa w art. 60 § 4 k.k., warunkując tym samym możliwość uzyskania przez oskarżonego wskazanych w tym przepisie korzyści procesowych.

Omawiane wywody apelacji abstrahowały też od bezspornej okoliczności, że P. M. (1) będąc osobą uczestniczącą w tym samym przestępczym procederze, który zarzucony został oskarżonym bronionym przez autorów apelacji – miał faktyczne możliwości posiadać wiedzę o czynach tychże oskarżonych. Ze swej istoty błędne logicznie było zatem rozumowanie apelującej obrońcy, upatrującej w bezspornym fakcie dążenia przez P. M. (1) do polepszenia swojej sytuacji procesowej, niezawodnej przesłanki wniosku o tym, że obciążając współoskarżonych w sprawie, podawał on nieprawdę. Wnioskowanie takie ignorowało wszystkie ujawnione w toku postępowania przed Sądem I instancji – a omówione także poniżej – okoliczności wskazujące na pozytywną weryfikację dowodową treści relacji procesowych wymienionych. Z okoliczności tych wynikało, że dowód z zeznań P. M. (1) – wbrew twierdzeniom apelacji – nie tylko nie był sprzeczny z żadnym innym wiarygodnym dowodem, ale też w zakresie poszczególnych objętych nim faktów,

znajdował potwierdzenie w treści innych dowodów zgromadzonych w sprawie, w tym w szczególności we fragmentach wyjaśnień oskarżonych T., S. i P..

W szczególności podkreślenia wymagało, iż wiarygodności zeznań P. M. (1) nie podważały skutecznie wyjaśnienia oskarżonego R. D. (1), które – choć przeciwne w swej treści – w zakresie przeczenia sprawstwu i winie, prawidłowo uznane zostały przez Sąd I instancji za niewiarygodne.

Nie powiodła się także podjęta przez obrońcę oskarżonego R. D. (1) próba zdeprecjonowania zeznań P. M. (1) poprzez odwołanie się do faktu stwierdzenia u niego zaburzeń osobowości. Samo przywołanie przez apelującą tego bezspornego w sprawie faktu nie wystarczało dla wykazania, jakoby w sposób racjonalny wynikała z niego okoliczność w postaci zeznawania przez świadka nieprawdy.

Wobec powyższego, Sąd I instancji był w pełni uprawniony do uznania zeznań P. M. (1) za jeden z kluczowych dowodów w sprawie i uznania ich za miarodajne źródło okoliczności, na których oparto rozstrzygnięcie w przedmiocie sprawstwa i winy oskarżonych.

Z zeznań tych wynikał zaś kompleksowy opis badanego w przedmiotowym postępowaniu procederu przestępczego, polegającego na oszukańczym wynajmowaniu pojazdów, w tym role w tym procederze odgrywane przez poszczególnych oskarżonych. Na potwierdzenie stanowiska Sądu I instancji, w zakresie stwierdzenia sprawstwa i winy oskarżonego R. D. (1), przywołać należało chociażby jednoznaczna w swej wymowie treść zeznań P. M. (1), który sam przyznając się do winy, podał:

– szczegóły przestępczego procederu, w tym rolę oskarżonego D., wskazując przy tym, że D. miał kontakty z Rosjanami, planował wynajęcie tirów; z kolei on sam (M.) wyszukał dane firmy (...) i przekazał D. (k. 4 – 11, t. XXV);

– że M. to fałszywe nazwisko D., pod którym występował on w relacjach z firmą (...) (k. 8);

– że D. mówił, że ma dobrego fałszerza dokumentów we W. (...); akcję z telewizorami LG też organizował D.; D. powiedział, że „wykasowali” firmę (...) na 2 800 000 zł, że były 2 tiry telewizorów (k. 9, t. XXV);

– że D. powiedział, że telewizory zostały sprzedane na Wschód oraz że D. był osobiście obecny podczas akcji pod W. (k. 10, t. XXV);

– że koszty firmy (...) pokrywał D. (k. 46, t. XXV).

Jak słusznie skonstatował przy tym Sąd I instancji, obciążające oskarżonego D. okoliczności wynikające z przytoczonych fragmentów zeznania P. M. (1) znalazły potwierdzenie w **wyjaśnieniach oskarżonego K. P. (1)**, który podał, że:

– podczas wynajmu dwóch ciągników pod K. [M.], obecny był D. (k. 1412, t. XL)

– D. zaproponował mu (to jest P.) interes polegający na wykorzystaniu jego firmy; w M. był razem z D. (przedstawiającym się jako O. M.) (k. 34, t. XXIV);

– pomysłodawcą całego procederu był D. i P. [M.], a on [P.] był „słupem” (k. 51, t. XXIV);

– O. M. to D. (k. 60, t. XXIV)

Dodać przy tym należało, że oskarżony P. jednoznacznie rozpoznał osobę R. D. (1) zarówno na okazanych mu na zdjęciach oraz na nagraniach z monitoringu z firmy (...) (k. 36, t. XXIV), jak i bezpośrednio na sali rozpraw (k. 1480, t. XLI).

Sąd I instancji trafnie przyjął również, że powyższe okoliczności, wskazujące na sprawstwo oskarżonego D., potwierdzone zostały także **wyjaśnieniami oskarżonego A. S. (1)**, który przyznając się do czynów popełnionych na szkodę spółek (...) (k 502, t. XXXVI), wyjaśniał, że:

- posługiwał się przy popełnieniu tych czynów dokumentami, które dostarczył mu D.; współpracował przy ich popełnieniu z D.; D. przedstawił mu plan wynajmu czterech ciągników; D. miał dobry plan na biznes (k. 53 t. XXII);
- w rozmowach w spółce (...) posługiwał się dokumentacją bankową otrzymaną od D.; dokumentacja ta była sfalszowana po to by wprowadzić w błąd wynajmującą firmę, żeby szybciej dostać leasing; dostał za to od D. kilkaset złotych (k. 54, t. XXII);
- w roku 2012 skontaktował się z nim (to jest S.) D., który miał jego dane od P. [M.]; D. przedstawił mu plan wynajęcia ciężarówek, zastrzegając, że jest to rozmowa „nie na telefon”; D. potrzebował podstawionej firmy do wynajmu, bo jego firma nie miała płynności finansowej; D. powiedział, że tak przygotuje dokumentację bankową, żeby wynikało, że firma [Olimp] ma spore obroty (k. 76, t. XXII);
- całe przedsięwzięcie brał na siebie D. (k. 78, t. XXII);
- D. w rozmowach telefonicznych z firmą (...) przedstawiał się jako syn S.; w czasie trwania bezpośrednich rozmów w spółce (...), D. czekał na stacji benzynowej (k. 79, t. XXII);
- rozmowy i podpisanie umów ze spółką (...) miały identyczny przebieg jak w przypadku firmy (...); podpisane umowy zabrał D. (k. 80, t. XXII);
- D. podrabiał jego [to jest S.] podpisy, co do dokumentów firmy (k. 81, t. XXII);
- dokumenty, które przedłożone zostały w banku [w celu wyłudzenia kredytu], dostarczone zostały mu [to jest S.] przez D.; (k. 157, t. XXII).

Przy czym również oskarżony A. S. (1) rozpoznał oskarżonego R. D. (1) podczas konfrontacji (k. 99, t. XXII).

Apelująca obrońca oskarżonego R. D. (1) niezasadnie ignorowała również to, że wymienionego oskarżonego obciążały także **wyjaśnienia oskarżonego J. T.**, który przyznając się do większości postawionych mu zarzutów, podał – w sposób zbieżny z zaprezentowanymi już wyżej dowodami, że:

- na rekonesans w magazynach (...), pojechał z D. (k. 114, t. XX);
- akcja w spółce (...), była organizowana przez D. (k. 153 – 154, t. XX);
- czyn dotyczący telewizorów LG dokonał razem z D. (k. 157, t. XX);
- wynajęcie pojazdów od spółek (...) też była akcją przeprowadzoną razem z D. (k. 158 - 159, t. XX);
- składając swoje początkowe wyjaśnienia, wymyślił osobę D., żeby nie obciążać D. (k. 160, t. XX).

Ustalenia Sądu I instancji co do roli R. D. (1) w czynach polegających na wyłudzeniu telewizorów LG, wyłudzeniu pojazdów z firmy (...) oraz dostarczeniu T. podrobionego prawa jazdy, znalazły jednoznaczne podstawy dowodowe także w szczegółowych wyjaśnieniach J. T. na k. 55-56 i 57, t. XXI.

Podkreślenia wymagało, że podobnie jak w przypadku zeznań P. M. (1), apelująca obrońca R. D. (1) nie zdołała podważyć wiarygodności przytoczonych powyżej relacji procesowych składanych przez oskarżonych A. S. (1), K. P. (1) i J. T.. Sam podkreślany przez apelującą fakt, że oskarżeni ci mieli interes procesowy w tym, by obciążać winą innego sprawcę (co umniejszałoby zakres ich własnego zawinienia) nie wystarczył do wykazania, jakoby obciążanie to następowało niezgodnie z prawdą. Apelująca zdawała się nie dostrzegać, że opisując udział oskarżonego R. D. (1) w

przestępstwach, wymienieni oskarżeni podawali też fakty obciążające ich samych. Nadto nie unikali oni – jak miało to miejsce w przypadku wyjaśnień A. S. (1) dotyczących wyłudzenia kredytu – wycofywania się z tych fragmentów własnych relacji procesowych, które nadmiernie (nieprawdziwie) obciążały D.. Podkreślenia wymagało też, że – wbrew przekonaniu apelującej – Sąd I instancji ocenił wyjaśnienia współoskarżonych S., P. i T. z należytą ostrożnością, mają na względzie ich własne zaangażowanie w sprawę. Rezultatem takiego podejścia była jasno opisana i umotywowana przez Sąd I instancji odmowa przyznania przymiotu wiarygodności niektórym fragmentom ich wyjaśnień.

Uwzględniając powyższe okoliczności, stwierdzić należało, że wyjaśnienia współoskarżonych, w przywołanym powyżej zakresie, obciążającym R. D. (1), słusznie uznane zostały przez Sąd I instancji za wiarygodne.

Obciążającej oskarżonego R. D. (1) wymowy wskazanych powyżej dowodów osobowych, nie podważyły skutecznie podniesione w apelacji jego obrońcy wątpliwości co do oceny dowodu z **opinii grafologicznej** dotyczącej podpisów na dokumentach niezbędnych do odbioru pojazdów z poszczególnych firm wynajmujących. Zgłoszony w tym zakresie zarzut obrońcy opierał się na wybiórczym odczytaniu zarówno wniosków tejże opinii, jak i odnoszących się do niej rozważań Sądu I instancji. Otóż, wnioski wspomnianej opinii przybrały formę stanowczą w odniesieniu do tych fragmentów badanego materiału, w przypadku którego jego stan i cechy materiału porównawczego (przybierającego niekiedy postać kopii zapisów), pozwalał na to – by zgodnie z wiedzą specjalistyczną biegłej grafolog, wnioski takie sformułować. Sam zatem podkreślany w apelacji fakt, że część materiału porównawczego stanowiły kopie zapisów, nie deprecjonował wniosków opinii biegłej, która fakt ten należycie w swojej opinii uwzględniła. Przy czym brak było jakichkolwiek podstaw do tego by kwestionować kompetencje fachowe biegłej – czego zresztą nie czyniła obrona.

W oparciu zatem o stanowcze wnioski opinii grafologicznej, Sąd I instancji mógł zasadnie przyjąć, że podpisy o treści (...) pod umowami z dnia 30 maja 2012 r., dotyczącymi wynajmu trzech zestawów ciężarowych ze spółki (...), zostały podrobione przez R. D. (1), również podpis A. S. (1), podrobiony został przez R. D. (1) na upoważnieniu z dnia 4 czerwca 2012 r., wystawionym na nazwisko (...) do odbioru wynajmowanych zestawów. Z kolei w odniesieniu do dokumentów dotyczących umów najmu pojazdów zawartych ze spółką (...), opinia grafologiczna stwierdzała, że ani na umowie zawartej ze wskazaną spółką, ani też na upoważnieniu do odbioru pojazdów, podpis o treści „A. S.”, nie został sporządzony przez A. S. (1), zaś podpis na upoważnieniu dla S. K. podrobiony został przez R. D. (1). Takie też ustalenia – oparte na stanowczych wnioskach opinii grafologicznej – legły u podstaw zaskarżonego rozstrzygnięcia. Podkreślenia wymagało przy tym – o czym apelująca zdawała się nie pamiętać – że ustalenia faktyczne w omawianym zakresie czynione były przez Sąd I instancji nie tylko w oparciu o opinię grafologiczną, ale też dowody pochodzące ze źródeł osobowych, w tym przytoczone powyżej zeznania P. M. (1) i wyjaśnienia A. S. (1), którzy wprost mówili, że to D. podrabiał podpisy S. (k. 81, t. XXII) oraz, że D. miał dobrego fałszerza dokumentów we W. ((...)) (k. 9, t. XXV).

Podobny w swej konstrukcji, to jest oparty na wybiórczym odczytaniu przez apelującą myśli Sądu I instancji, okazał się podniesiony przez obrońcą oskarżonego R. D. (1) zarzut odnoszący się do zeznań **świadka T. K. (2)**. Oczywiście niezasadne było twierdzenie apelacji, jakoby końcowa konkluzja Sądu I instancji w przedmiocie sprawstwa oskarżonego D. w zakresie czynów na szkodę spółki (...), oparta została wyłącznie na przesłance w postaci zeznania wymienionego świadka, że osobą kontaktującą się z nim telefonicznie w sprawie wynajmu pojazdów nie był A. S. (1). Jak wynikało jednoznacznie z lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku (vide: str. 47 wymienionego dokumentu), wspomniana okoliczność wynikająca z zeznań świadka K. była tylko jedną z całego szeregu przesłanek potwierdzających sprawstwo R. D. (1). Oprócz zatem wspomnianej przesłanki pośredniej w postaci wykluczenia osoby A. S. (1) jako rozmówcy telefonicznego w kontaktach ze spółką (...), dokonanie poszczególnych czynności sprawczych przez R. D. (1) potwierdzone zostało wprost treścią (przywołanych częściowo powyżej) wyjaśnień J. T. i A. S. (1) oraz zeznaniami P. M. (3), jak również omówionymi wnioskami opinii grafologicznej, potwierdzającymi fakt fałszowania przez R. D. (1) podpisu A. S. (1) na dokumentach niezbędnych do odbioru pojazdów, a także analizą częstotliwości rozmów telefonicznych pomiędzy J. T. oraz R. D. (1) w czasie poprzedzającym poszczególne odbiory pojazdów, miejsca logowania ich telefonów w momencie odbierania pojazdów, w końcu zaś fakt, że to R. D. (1) finansował objęte zarzutami poszczególne przedsięwzięcia. Przy czym ten ostatni fakt wynikał z zeznań P. M. (1) oraz treści dokumentów

zabezpieczonych podczas przeszukania samochodu R. D. (1), na których poczyniono odrębne zapisy wskazujące na koszty związane z poszczególnymi akcjami i rozliczenia z tego tytułu.

Wbrew zatem przekonaniu apelującej obrońcy oskarżonego R. D. (1), Sąd I instancji dysponując takim wzajemnie uzupełniającym się i potwierdzającym materiałem dowodowym, miał zasadne podstawy do poczynienia ustaleń faktycznych wskazujących na sprawstwo i winę oskarżonego R. D. (1) w zakresie wszystkich przypisanych mu przestępstw.

Kwestionowania sprawstwa i winy oskarżonych okazało się bezzasadne także w przypadku apelacji obrońców **oskarżonych A. S. (1) i K. P. (1)**. W ich przypadku nieuprawnione okazało się stanowisko obrony kwestionujące ustalenia Sądu I instancji w zakresie **świadomości przestępczego charakteru przedsięwzięć**, w których wymienieni oskarżeni brali udział. Przyjęta przez obu wymienionych oskarżonych linia obrony, sprowadzała się generalnie do przyznawania faktu, że oskarżeni S. i P. udostępnili R. D. (1) swoje firmy, godząc się na bycie figurantami w umowach najmu pojazdów, zawieranych z poszczególnymi pokrzywdzonymi spółkami, przy jednoczesnym twierdzeniu, że nie wiedzieli o planowanym przestępczym charakterze owych najmów. Forsującemu tę linię obrony stanowisku apelacji przeczyła jednoznacznie treść dowodów bezpośrednio potwierdzających pełną świadomość oskarżonych S. i P. co do przestępczego charakteru procedury, w którym uczestniczyli. Apelujący obrońcy niezasadnie ignorowali zatem treść **zeznań świadka P. M. (1)**, który podał, że:

- wyszukał dane firmy (...) i przekazał je D. (k. 4 – 11, t. XXV);
- potem znalazł kolejną firmę – „słup”, to jest należącą do P. spółkę (...) (k. 7, t. XXV);
- mówił P., że na jego firmę ((...)) wynajęte będą samochody, podkreślając przy tym swoje przekonanie, że P. orientował się, że chodzi o rzekome wynajęcie pojazdów, ponieważ sam nawet mówił, że miałyby możliwość zbycia tych samochodów; P. był osobiście razem z D. w spółce (...); po zatrzymaniu D., P. twierdził, że D. chciał „ulotnić się” z samochodami (k. 8, t. XXV);
- dokumenty firm – słupów były specjalnie przygotowywane, jakiś księgowy je „podrasowywał”, a P. doskonale o tym wiedział (sam chciał wykorzystać takie dokumenty we własnych interesach) (k. 45);
- P. miał pełną świadomość pomimo choroby P.; P. sam mówił, że miałyby na wynajęte samochody zbyt na Wschodzie; wiedział, że koszty firmy (...) pokrywał D.; P. wiedział, że w jego firmie mają być zatrudniani ludzie (k. 46, t. XXV);
- P. wiedział o „preparowaniu” dokumentów księgowych (...) (k. 76 – 77).

Z przytoczonych powyżej zeznań P. M. (1) wynikała zatem pełna świadomość oskarżonego K. P. (1) w zakresie oszukańczego charakteru przedsięwzięcia, w którym uczestniczył. Podkreślenia wymagało, że swoją w tym zakresie świadomość przyznawał de facto sam oskarżony, podając (zapewne wbrew własnym intencjom) informacje przeczące jego własnej linii obrony. Oskarżony przyznawał zatem nie tylko to, że w celu uzyskania najmu pojazdów, zgodził się udostępnić własną firmę, ale też w ramach tego przedsięwzięcia:

- podpisywał jakieś dokumenty in blanco (k. 52, t. XXIV);
- podpisywał „tworzone wirtualnie” dokumenty księgowe swojej firmy, przedstawione mu przez M. (k. 128, t. XXIV).

Z treści przytoczonych powyżej dowodów z zeznań świadka P. M. (1) oraz wyjaśnień samego oskarżonego P. wynikało zatem, że w zakresie zachowań objętych postawionymi mu zarzutami działał on z zamiarem kierunkowym oszukańczego uzyskania najmu pojazdów. Jak zasadnie przyjął bowiem Sąd I instancji, w oparciu o wskazane dowody, oskarżony P. miał pełną świadomość, że jego działania, w tym udostępnienie innym sprawcom swojej firmy, podpisywanie dokumentów zawierających nieprawdziwe dane na temat kondycji jego firmy, inscenizowanie działania biura owej firmy, w tym pozorowane de facto zatrudnienie w niej pracowników, służyć miały uzyskaniu najmu pojazdów. Oskarżony wiedział przy tym, że wszystkie owe działania miały na celu stworzenie wrażenia, że jego

firma jest dobrze prosperującym podmiotem gospodarczym, a zatem wiarygodnym kontrahentem przy umowie najmu pojazdów. Takie zachowania oskarżonego i potwierdzony w jego przypadku dowodowo stan jego świadomości, były wystarczające do przypisania mu sprawstwa w zakresie zarzuconych mu oszustw.

Nie sposób przy tym zgodzić się z apelującym obrońcą, jakoby okolicznością ekskulpującą oskarżonego P. był fakt nadużywania przez niego w chwili czynów alkoholu. Po pierwsze fakt ten – choć w sprawie bezsporny – nie dawał żadnych podstaw – co przyznawał sam apelujący – do stwierdzenia zniesienia, czy też ograniczenia poczytalności oskarżonego tempore criminis. Po wtóre zaś – jak wynikało z przywołanych powyżej dowodów, pomimo ówczesnej kondycji zdrowotnej, oskarżony P. faktycznie miał rozeznanie w szczegółach przestępczego przedsięwzięcia. Samo zaś ewentualne stępienie – z uwagi na nadużywanie alkoholu – jego ocen moralnych zaistniałej sytuacji, tak iż oskarżony nie miał oporów przed tym, by wziąć udział w przestępstwie, nie było w żaden sposób okolicznością znoszącą jego zawinienie.

Wbrew stanowisku apelującego obrońcy oskarżonego K. P. (2), prawidłowa okazała się przy tym kwalifikacja prawna czynów przypisanych temu oskarżonemu, słusznie uznanemu przez Sąd I instancji za **współsprawcę**, nie zaś – jak chciał w zarzucie ewentualnym apelujący obrońca – jedynie pomocnika przy popełnieniu przestępstw. Ustalony przez Sąd I instancji, a przywołany też powyżej, zakres wiedzy oskarżonego P. co do szczegółów przestępczego przedsięwzięcia, wskazywał, że działał on ze świadomością i chęcią własnego udziału w przestępstwach, a jego zamiar nie ograniczał się do ułatwienia popełnienia czynu innym sprawcom. Świadomość oskarżonego P., określająca zakres jego zamiaru co do przypisanych mu oszustw, wykraczała zatem poza świadomość pomocnika.

Z kolei stanowisko apelacji obrońcy **oskarżonego A. S. (1)** – w zakresie przeczenia świadomości przestępczego charakteru przedsięwzięcia, w którym uczestniczył – było nieuprawnione także w świetle kolejnego dowodu wprost potwierdzającego przypisaną temu oskarżonemu rolę w przestępstwach, to jest **wyjaśnię J. T.** Oskarżony ten nie tylko rozpoznał osobę A. S. (1), ale też opisał jego rolę w czynach popełnionych na szkodę spółek (...) (k. 118, t. XX), przy czym stanowisko swoje w tym zakresie konsekwentnie podtrzymał w trakcie konfrontacji z oskarżonym S. (k. 97 – 98, t. XX).

Przeczenie przez oskarżonego A. S. (1) swojej świadomości co do przestępczego charakteru przedsięwzięcia, w którym wziął udział, sprzeczne było z informacjami wynikającymi z jego własnymi wyjaśnieniami, w których zapominają niejako o swojej linii obrony, przyznawał, że:

– co prawda udostępnił swoją firmę i posłużył się fałszywymi dokumentami, ale nie wiedział, że ciągniki znikną (k. 53, t. XXII);

– zgodził się wziąć w wynajmie ciągników, pomimo że sam nie znał się na transporcie, a jego firma nie prowadziła w tym zakresie działalności (k. 53, t. XXII);

– w rozmowach ze spółką (...), świadomie posługiwał się dokumentacją otrzymaną od D., pomimo świadomości jej sfalszowana po to by wprowadzić w błąd wynajmującą firmę, żeby szybciej dostać leasing [oskarżony S. wprost przyznał, że „wiedziałem o tym”] (k. 54, t. XXII);

– D. przedstawiając mu plan wynajęcia ciężarówek, jednoznacznie zastrzegając, że jest to „rozmowa nie na telefon”; oskarżony S. wiedział, że D. potrzebował podstawionej firmy do wynajmu, bo jego firma nie miała płynności finansowej; z kolei jego [S.] firma miała długi, ale nie była wpisana na listę dłużników; D. powiedział, że tak przygotowuje dokumentację bankową, żeby wynikało, że firma ma spore obroty; przy czym oskarżony S. przyznawał, że wiedział, że mogą być kłopoty z przedłożeniem takich dokumentów (k. 76, XXII);

– wpłata kaucji za najem pojazdów miała iść przez jego [S.] konto; przy czym oskarżony S. sam zauważał słabość swojej linii obrony, nie potrafiąc wytłumaczyć, jak mógł nie wiedzieć o dokonaniu wpłaty kaucji, skoro szła przez jego konto (k. 78, t. XXII);

- D., jak dzwonił do spółki (...), to przedstawiał się jako jego [S.] syn; ona sam unikał organów ścigania, bo chciał żeby D. był ujęty pierwszy (k. 79, t. XXII);
- dokumenty jego firmy były nieprawdziwe, on miał tylko je podpisać, nie wnikając w ich treść (k. 81, t. XXII);
- podczas rozmów w poszczególnych spółkach przedstawiane były te same „lewe” opinie bankowe dotyczące kondycji firmy (k. 88, t. XXII);
- nie widział nic złego w posługiwaniu się sfałszowanymi dokumentami i że D. podawał się za jego syna, to miało przyspieszyć uzyskanie najmu pojazdów (k. 88, t. XXII).

Przedstawiony powyżej zakres własnej wiedzy wprost przyznany przez oskarżonego A. S. (1) jednoznacznie wykluczał zasadność przeczenia przezeń własnemu sprawstwu i winie w zakresie przypisanych mu oszustw na szkodę spółek (...). Podkreślenia wymagało bowiem – czego zarówno oskarżony, jak i jego apelujący obrońca zdawali się być nieświadomi – że dla przypisania oskarżonemu przestępstwa oszustwa wystarczyło stwierdzenie jego świadomości co do tego, że w celu uzyskania najmu pojazdów posługiwał się dokumentami zawierającymi nieprawdziwe dane, na temat kondycji jego firmy oraz jego wiedzy, o różnych zabiegach czynionych przez D., w tym np. podawaniu się za syna S.. Taki stan wiedzy oskarżonego S. wskazywał, że w pełni świadomie podjął on oszukańcze działania ukierunkowane na uzyskanie najmu. Okoliczność ta w pełni wystarczała do stwierdzenia, że wypełnił on znamiona czynu z art. 286 § 1 k.k. Warunkiem przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej za oszustwo, nie była natomiast – jak mylnie uważał oskarżony – jego świadomość do dalszych losów wynajętych pojazdów. Oszustwo dokonywało się bowiem poprzez uzyskanie przez oskarżonych wynajętych pojazdów, co następowało w wyniku wprowadzenia w błąd przedstawicieli pokrzywdzonych spółek. Dalsze losy owych pojazdów, z punktu widzenia odpowiedzialności karnej za oszustwo, były zdarzeniami o charakterze irrelewantnym. Tym samym oskarżony S. nie mógł – jak naiwnie uważał – ekskulpować się od zarzuconych mu czynów, zaprzeczając wyłącznie swojej wiedzy, co do faktycznych dalszych losów pojazdów. Jak bowiem wskazano powyżej, sam oskarżony wprost przyznawał swoją pełną świadomość co do oszukańczych zabiegów ukierunkowanych na uzyskanie najmu.

Apelująca obrońca **oskarżonego R. D. (1)** nie miała również racji kwestionując prawidłowość ustaleń Sądu I instancji w zakresie wysokości szkód wyrządzonych przestępstwami. Wbrew stanowisku apelującej, ustalenia te nie były ani dowolne, ani wykraczające poza dane przedstawione przez samych pokrzywdzonych, a Sąd I instancji nie dopuścił się w ich zakresie naruszenia **art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k.** poprzez nieuwzględnienie wniosku obrońcy oskarżonego D. o zasięgnięcie opinii biegłego rzeczoznawcy celem określenia wartości przedmiotów opisanych w zarzutach aktu oskarżenia.

Przede wszystkim zatem, rację miał Sąd I instancji uznając, że ustalenia w tym przedmiocie nie wymagały odwołania się do wiedzy specjalnej biegłego rzeczoznawcy. Stanowisko to podzielił w całości Sąd Apelacyjny, oddalając w toku rozprawy odwoławczej w dniu 1 marca 2018 r., ponowiony wniosek obrońcy oskarżonego R. D. (1) o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu ruchomości, celem ustalenia wysokości szkody wyrządzonej oskarżycielowi posiłkowemu (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o., (...) S.A., jako że wartość ustalonego przez Sąd mienia – w ocenie obrony – była inna od wartości podawanych przez pokrzywdzone spółki. Przypomnieć zatem należało, że Sąd Apelacyjny, postanowieniem wydanym w toku wskazanej rozprawy, na podstawie art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k., oddalił wniosek dowodowy obrony, stwierdzając, że weryfikacja wskazanej przez strony wartości mienia, może zostać dokonana przez Sąd samodzielnie, na podstawie załączonej dokumentacji i zeznań pokrzywdzonych. Weryfikacja owych dowodów prowadziła zaś do wniosku, że kwoty szkód przyjętych przez Sąd I instancji odpowiadały dokładnie wyliczeniom przedstawionym pisemnie na wezwanie Sądu I instancji przez pokrzywdzone podmioty i w żadnym wypadku nie były – jak twierdziła apelująca – wyższe od tych wynikających z twierdzeń pokrzywdzonych. Przypisane zatem oskarżonym kwoty szkód spowodowanych ich czynami poszczególne pokrzywdzonym, a zatem: 1 922 149, 18 zł w przypadku (...) Sp. z o.o., 589 176, 16 zł w przypadku (...) Sp. z o.o., 307 932, 69 zł w przypadku (...) Sp. z o.o., 244 057, 36 zł w przypadku Spółki (...), 1 267 734, 41 zł w przypadku (...) Sp. z o. o. i 413 900 zł w przypadku spółki (...)

– dokładnie pokrywały się z kwotami przedstawionymi przez wymienionych pokrzywdzonych we wspomnianych pisemnych wyliczeniach (vide: dokumenty na k. 2249, 2292, 2270, 2279, t. XLV).

Dodać należało, że w przypadku spółki (...) Sp. z o.o. faktycznie przedstawiono początkowo wyliczenie wartości naczep w chwili czynu opiewające na kwotę 278 735, 21 zł (k. 2252); jednakże – co umknęło uwadze obrony – wyliczenie to zostało następnie skorygowane, z uwzględnieniem wymogów rachunkowości na wspomnianą kwotę 307 932, 69 zł (k. 2292). Tak więc nie mogło być mowy o ustaleniu poprzez Sąd wartości naczep na kwotę wyższą, niż wyliczyła to pokrzywdzona spółka.

W przypadku zaś spółki (...), przyjęta przez Sąd I instancji kwota 413 900 zł stanowiła przeliczenie na złotówki, wskazanej przez pokrzywdzoną kwoty 100 000 euro (vide: k 2279), dokonane z uwzględnieniem średniego kursu euro z chwili czynu.

Dysponując wskazanymi dokładnymi wyliczeniami zaprezentowanymi przez pokrzywdzonych, Sąd I instancji miał pełne podstawy dowodowe do dokonania ustaleń faktycznych w przedmiocie wartości mienia w chwili przypisanych oskarżonym czynów i to w kwotach przyjętych w wyroku i bez konieczności odwoływania się w tym zakresie do wiedzy specjalnej biegłego. W omawianym przypadku nie doszło zatem do zarzuconego przez obrońcę naruszenia przepisów art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k.

W zestawieniu z powyższymi okolicznościami, przeczenie przez oskarżonych dokonaniu zarzuconych im czynności sprawczych, zasadnie uznane zostało przez Sąd I instancji za realizację linii obrony, nie zaś prawdziwą relację o faktach. Wbrew zaś oczekiwaniom apelujących obrońców – jak była już o tym mowa – kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku wykazała, że to ocena dowodów (w tym wyjaśnień oskarżonych i zeznań świadków) dokonana przez Sąd I instancji, nie zaś zaprezentowana przez obronę, spełniała wymogi oceny swobodnej. Przeczyło to zasadności wytkniętego w apelacjach zarzutu naruszenia generalnej zasady procesowej ujętej w art. 7 k.p.k.

Podkreślenia wymagało zaś, że uprzednie dowiedzenie, że Sąd I instancji ustalając fakty, naruszył konkretne zasady procesowe, stanowi warunek konieczny wykazania błędów w ustaleniach faktycznych – które także wytknęli apelujący obrońcy. **Błąd w ustaleniach faktycznych** nie może bowiem wynikać wyłącznie z wątpliwości strony, czy też z przyjęcia przez nią odmiennej wersji zdarzeń, ale musi mieć konkretną przyczynę, a przyczyną taką jest właśnie naruszenie reguł procedowania, w tym np. pominięcie przez sąd niektórych dowodów, albo przeciwnie – oparcie się na dowodach niewprowadzonych do procesu, czy też w końcu dokonanie tychże dowodów wadliwej oceny – to jest odbywającej się z przekroczeniem granice swobodnej ich oceny, a zatem np. obrażającej zasady logicznego rozumowania, zasady wiedzy, czy doświadczenia życiowego. Apelujący jednakże – jak wskazano już powyżej – nie wykazali konkretnych uchybień procesowych Sądu I instancji. Tym samym nie mogli też skutecznie wytykać Sądowi I instancji błędów w ustaleniach faktycznych. Przy czym stanowisko apelujących było tym bardziej nieuprawnione, że głównym de facto argumentem mającym dowodzić wadliwego ustalenia przez Sąd I instancji poszczególnych faktów, na których oparto zaskarżone rozstrzygnięcie, było to, że oskarżeni okoliczności te negowali. Tymczasem prosta afirmacja relacji procesowych oskarżonych nie mogła skutecznie podważyć ustaleń Sądu I instancji. Okoliczności opisane w wyjaśnieniach oskarżonych – mające ekskulpować ich od postawionych zarzutów - nie znajdowały bowiem potwierdzenia w innych zgromadzonych w sprawie dowodach, a nawet pozostawały z ich wymową w sprzeczności.

Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu I instancji także w zakresie dokonanego **aktu subsumpcji**.

I tak, apelująca obrońca **oskarżonego R. D. (1)** nie miała racji, kwestionując prawidłowość dokonanej przez Sąd I instancji oceny prawnokarnej zachowań przypisanych R. D. (1) w pkt. 11 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (opisanego w pkt IX części historycznej wyroku), w wyniku której stwierdzono, że zachowanie R. D. (1), polegające na posiadaniu dowodu osobistego na nazwisko K. M., było równoznaczne z ukrywaniem tego dokumentu i jako takie wypełniało **znamiona przestępstwa z art. 276 k.k.** Apelująca, przedstawiając zdecydowanie zawężoną definicję znamienia czasownikowego wymienionego przestępstwa, zdawała się nie dostrzegać, że ukrywaniem dokumentu jest

nie tylko niewydanie dokumentu na wezwanie uprawnionego podmiotu, jak również że czynność sprawcza w postaci ukrywania dokumentu może być przypisana nie tylko osobie, na której ciąży obowiązek wydania dokumentu.

Abstrahując nawet od faktu, że każda osoba, która znalazła cudzy dowód osobisty, jest obowiązana niezwłocznie przekazać ten dokument organowi dowolnej gminy, Policji, innemu organowi administracji publicznej (art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 6 sierpnia 2010 r. o dowodach osobistych, Dz.U.2017.1464 j.t. ze zmian.), stwierdzić należało, że niekontrowersyjne w doktrynie rozumienie znamienia czasownikowego w postaci ukrywania dokumentu, penalizowanego przepisem art. 276 k.k., wykracza poza rozumienie zaprezentowane w apelacji.

Ukrywanie, w rozumieniu wskazanego przepisu ustawy karnej, oznacza bowiem stworzenie takiego stanu rzeczy, że dokument staje się niedostępny dla osób, które mają prawo i chcą z niego skorzystać (tak: Marek Mozgawa: Komentarz do art. 276 k.k., LEX, teza 4, za: Peiper, Komentarz, s. 398). Przy czym „Istota ukrycia dokumentu polega na ulożeniu go w miejscu nieznanym dla osoby uprawnionej, gdy sprawca swoje działanie w sposób świadomy ukierunkowuje na wywołanie takiego stanu, aby dokument był ukryty, schowany, niedostępny dla osoby uprawnionej” (wyrok SA w Katowicach z 9.12.2010 r., II AKA 397/10, LEX nr 785456; por. także wyrok SA w Katowicach z 28.06.2005 r., II AKA 166/05, LEX nr 164575; wyrok SN z 21.08.2012 r., III KK 403/11, OSNKW 2013/1, poz. 2; wyrok SA w Katowicach z 24.07.2014 r., II AKA 188/14, LEX nr 1537362; wyrok SA w Krakowie z 17.06.2015 r., II AKA 109/15, KZS 2015/7–8, poz. 55). Nadto, zwraca się uwagę, że ukrycie dokumentu ma miejsce wówczas, gdy dokument, którym sprawca nie ma prawa wyłącznie dysponować, został umieszczony w takim miejscu, o którym osoba uprawniona do dysponowania nie wie lub do którego nie ma dostępu albo ma dostęp utrudniony (por. wyrok SN z 23.05.2002 r., V KKN 404/99, OSNKW 2002/9–10, poz. 72, z glosą M. Siwka, Prok. i Pr. 2003/6, s. 109–115, za: Wróbel – Sroka: Komentarz do art. 276 k.k., LEX, teza 9).

Skoro zatem oskarżony R. D. (1) posiadał cudzy dowód osobisty na nazwisko K. M., którego to dokumentu kradzież swego czasu zgłoszono, i dowodu tego nie tylko nie zwrócił uprawnionemu posiadaczowi, ani też nie oddał właściwemu organowi administracji publicznej, ale dokument ten przetrzymywał w miejscu, które z całą pewnością nie było znane uprawnionemu i jako takie w ogóle nie było dlań dostępne – to stwierdzić należało, że oskarżony wypełnił ustawowe znamię czynu z art. 276 k.k. w postaci ukrywania dokumentu.

Wbrew zatem zarzutowi apelującej obrońcy, o dowolności stanowiska Sądu I instancji w zakresie przypisania oskarżonemu D. czynu z art. 276 k.k., nie mogło być mowy.

Podobnie, wbrew stanowisku apelującego prokuratora, Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny prawno-karnej zachowań przypisanych R. D. (1) w pkt. 6 i 7 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, a K. P. (1) w pkt. 35 i 36 tegoż rozstrzygnięcia, trafnie przyjmując, że wymienieni **oskarżeni posłużyli się nierzetelnymi, nie zaś podrobionymi dokumentami księgowymi**.

Jakkolwiek nie budziło wątpliwości, że dokumenty te, w postaci rachunków zysków oraz bilansów z lat 2010 – 2012, celowo zostały zredagowane tak, by przedstawiały nieprawdziwe informacje o kondycji (...) spółki (...), i to aby umożliwić oskarżonym dokonanie oszustwa na szkodę spółek (...) z siedzibą w M. i (...) z siedzibą w S., to jednak dokumenty te zostały podpisane przez oskarżonego P.. Taki sposób opracowania owych dokumentów nie mógł być uznany za ich podrobienie w rozumieniu art. 270 § 1 k.k. Zważyć bowiem należało, co nie budzi kontrowersji w orzecznictwie i doktrynie, że dokument jest podrobiony wówczas, gdy nie pochodzi od tej osoby, w imieniu której został sporządzony (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2000 r. III KKN 233/98 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2013 r. III KK 373/13), a „podrobieniem dokumentu jest jego sporządzenie stwarzające pozory, że dokument pochodzi od innej osoby niż ta, która była jego rzeczywistym autorem” (tak: M. Mozgawa: Komentarz do art. 270 k.k., LEX, teza 7).

Na gruncie przedmiotowej sprawy oskarżony P. był osobą uprawnioną do podpisywania dokumentów w postaci rachunków zysków i strat, czy bilansów prowadzonej przez siebie spółki (...). Podpisując zaś owe dokumenty dokonywał aktu ich kreacji jako uprawniony wystawca i we właściwej formie. Jedynie ich treść nie odzwierciedlała prawdziwych informacji. W omawianym przypadku nie mogło być zatem mowy o podrobieniu dokumentu w

rozumieniu art. 270 § 1 k.k. Przepis ten chroni autentyczność dokumentu, wiążącą się z prawdziwością pochodzenia jego treści od osoby będącej wystawcą, a nie z treścią wyrażoną przez taki dokument. Nie wyczerpuje znamion przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. odzwierciedlenie w dokumencie nieprawdy, tzn. stanu niezgodnego z rzeczywistością, o ile dokument taki nie jest porobiony (tak: wyrok SN z dnia 5 kwietnia 2016 r., IV KK 405/15, LEX nr 2019574). Samo podanie w dokumencie (podpisanym przez osobę uprawnioną) nieprawdziwych danych, nie powoduje naruszenia autentyczności wystawcy dokumentu, ale jego treści (por.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2016 r. IV KK 405/15).

W pełni zatem prawidłowo Sąd I instancji nie uznał wymienionych dokumentów za podrobione, ale za nierzetelne. Nierzetelne bowiem są dokument lub oświadczenie pisemne, gdy zawierają informacje nieprawdziwe lub niepełne bądź ujęte w taki sposób, że może sugerować adresatowi stan rzeczy niezgodny z rzeczywistością (vide: Górniok (w:) Górniok i in., t. 2, s. 443; Zawłocki (w:) Wąsek Zawłocki II, s. 1381; Kardas (w:) Zoll III, s. 640).

Dodać należało, że omawiane zachowania oskarżonych, tworzących nierzetelne dokumenty, nie stanowiło też tzw. fałszu intelektualnego w rozumieniu art. 271 § 1 k.k. Jakkolwiek i w tym przypadku dochodzi do powstania dokumentu stwierdzającego nieprawdę, choć autentycznego, tj. wydanego przez osobę uprawnioną do jego wystawienia w przewidzianym przez prawo trybie oraz formie, lecz zawierający informacje nieprawdziwe, to jednak na gruncie art. 271 § 1 k.k., pojęcie dokumentu zawężane jest przez cechy określające podmiot przestępstwa. Musi to być zatem dokument wystawiony przez funkcjonariusza publicznego lub inną osobę upoważnioną do wystawienia dokumentu, a ponadto – musi zawierać w swej treści poświadczenie, któremu przysługuje cecha zaufania publicznego, a w związku z tym domniemanie prawdziwości (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2017 r. III KK 347/16). Cech takich nie sposób przypisać omawianym dokumentom w postaci bilansów, czy rachunków zysków i strat. W dokumentach takich nie występuje bowiem poświadczenie, które miałoby cechę zaufania publicznego. Nie mają one zatem waloru dokumentu poświadczającego w rozumieniu art. 271 § 1 k.k., ich zapisy nie wywołują skutków w obrocie prawnym i nie są samoistnym nośnikiem praw – jakkolwiek ich treść dotyczy oczywiście okoliczności mających znaczenie prawne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2017 r., IV KK 391/16).

Z uwagi na opisane powyżej okoliczności – wbrew zarzutowi apelującego prokuratora – podzielić należało stanowisko Sądu I instancji, który w zachowaniach oskarżonych nie dopatrył się realizacji znamion przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. w postaci podrobienia dokumentu.

Uwzględniając powyższe, Sąd Apelacyjny doszedł do wniosku, że – wbrew stanowisku apelujących – brak było podstaw do zakwestionowania zawartego w wyroku Sądu I instancji zaskarżonego rozstrzygnięcia co do sprawstwa i winy oskarżonych, w szczególności apelacje obrońców nie wykazały zasadnych podstaw do postulowanego przez ich autorów uniewinnienia oskarżonych od przypisanych im czynów. Sąd odwoławczy uznał także, że apelujący obrońcy nie wykazali, jakoby postępowanie rozpoznawcze przed Sądem Okręgowym obarczone było wadami i brakami uzasadniającymi potrzebę jego powtórzenia. Z uwagi na to, kwestionowana przez obronę konkluzja Sądu I instancji o wypełnieniu przez oskarżonych w sposób zawiniony ustawowych znamion przypisanych im czynów – zasługiwała na aprobatę.

Prawidłowe okazało się także, stanowiące następstwo rozstrzygnięcia w przedmiocie sprawstwa i winy oskarżonych, **zawarte w zaskarżonym wyroku, orzeczenie o karze**. Wskazać przy tym należało, że w przypadku oskarżonych R. D. (1), K. P. (1) i A. S. (1), rozstrzygnięcie w tym przedmiocie na korzyść oskarżonych zostało zaskarżone wprost, zgłoszonymi w apelacjach ich obrońców zarzutami rażącej surowości kary, w tym w przypadku dwóch pierwszych wymienionych – ewentualnymi. Na niekorzyść zaś oskarżonego R. D. (1) rozstrzygnięcie o karze zaskarżone zostało podniesionym w apelacji prokuratora zarzutem jej nadmiernej łagodności.

Sąd Apelacyjny **nie znalazł podstaw by podzielić** wynikające z apelacji obrońców **stanowisko, jakoby wymierzone oskarżonym kary były rażąco nadmiernie surowe**. Wymierzone oskarżonym kary pozbawienia wolności, tak jednostkowe, jak i łączne oraz kary grzywny, to jest w przypadku:

1. oskarżonego R. D. (1) – kara łączna 6 lat pozbawienia wolności oraz kara grzywny w rozmiarze 500 stawek dziennych po 50 zł,
2. oskarżonego A. S. (1) – kara łączna 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności, oraz kara grzywny w rozmiarze 150 stawek dziennych po 30 zł,
3. oskarżonego K. P. (1) – kara łączna 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kara grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych po 20 zł,

– mieściły się w granicach ustawowego zagrożenia, należycie uwzględniały dyrektywy wymiaru kary i jawiły się jako odpowiednia reakcja prawno-karna na popełnione przez oskarżonych bezprawie.

Zauważyć przy tym należało, że miarkując te kary Sąd I instancji należycie uwzględnił wszystkie okoliczności istotne dla wymiaru kary, tak o charakterze obciążającym, jak i łagodzącym, w tym okoliczności wskazane w apelacjach obrońców. I tak, Sąd I instancji uwzględnił na korzyść oskarżonych P. i S. fakt ich przyznania się do winy. Zgodnie z postulatami apelujących obrońców dwóch wymienionych oskarżonych, potraktowane też zostały przez Sąd I instancji okoliczności w postaci podziału i zróżnicowania ról sprawczych, jakie każdy z oskarżonych odegrał w realizacji przestępstw. Znalazło to należyte odzwierciedlenie w zróżnicowaniu – i to znacznym – wysokości kar orzeczonych wobec wszystkich oskarżonych, czyniąc tym samym zadość wymogowi wewnętrznej sprawiedliwości wyroku.

Dodać należało, że – wbrew stanowisku apelującego obrońcy oskarżonego K. P. (1) – rola tego oskarżonego w realizacji przestępczego procederu nie była bynajmniej tak nieznacząca, jak sugerował obrońca. W przypadku zaś oskarżonego R. D. (1) – wbrew przekonaniu jego apelującej obrońcy – jego rola w przestępstwach była okolicznością zdecydowanie obciążającą. Jak prawidłowo ustalił bowiem Sąd I instancji – czego apelująca nie zdołała skutecznie zakwestionować – odegrał on w przestępczym procederze rolę szczególnie istotną, jako de facto jego pomysłodawca i organizator.

Podobnie, apelująca obrońca oskarżonego R. D. (1) nie wykazała, jakoby Sąd I instancji nienależycie – w kontekście wymiaru kary – ocenił okoliczność w postaci rozmiaru szkód spowodowanych przypisanymi temu oskarżonemu przestępstwami. Jak była już o tym mowa powyżej – zarzuty apelującej skierowane przeciwko ustaleniom Sądu I instancji w przedmiocie wysokości tych szkód, okazały się niezasadne. Ustalenia te ostały się zatem w kształcie leżącym u podstaw zaskarżonego orzeczenia, wskazując tym samym na bardzo wysokie kwoty szkód spowodowanych czynami oskarżonego. Nie sposób zatem potraktować owej okoliczności inaczej niż uczynił to Sąd I instancji, a zatem jako okoliczności przemawiającej za surowszym karaniem sprawcy.

Podkreślenia wymagało, że wbrew oczekiwaniom apelujących obrońców, brak było podstaw do tego by wskazanym wcześniej okolicznościom łagodzącym nadawać dalej idącą wymowę łagodzącą. Niezasadny był przy tym postulat zgłoszony przez obrońcę oskarżonego K. P. (1), by represja karna wobec tego oskarżonego ukształtowana została w sposób umożliwiający warunkowe zawieszenie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. Takie stanowisko obrońcy w sposób oczywisty ignorowało fakt znacznego stopnia demoralizacji tego oskarżonego, przejawiającej się w jego uprzedniej wielokrotnej karalności za przestępstwa oraz w przyjętym sposobie funkcjonowania, przyjmującego postać degradacji społecznej związanej w szczególności z nadużywaniem alkoholu. Okoliczności te sprzeciwiały się przyjęciu wobec oskarżonego K. P. (1) pozytywnej prognozy kryminologicznej i wskazywały na zasadność poddania go oddziaływaniom penitencjarnym w warunkach zakładu karnego. Wobec takich okoliczności, orzeczenie wobec oskarżonego K. P. (1) kary łącznej pozbawienia wolności o charakterze bezwzględny i wynoszącej 1 rok i 6 miesięcy – uznać należało za właściwie wypośrodkowane i bynajmniej nie stanowiące rażąco surowej reakcji prawno-karnej.

Z kolei w przypadku oskarżonego A. S. (1), jego apelujący obrońca nie wykazał potrzeby orzeczenia kary o charakterze wolnościowym, to jest kary ograniczenia wolności. Stanowisko apelującego bazowało w tym przypadku na negowaniu sprawstwa i winy tego oskarżonego, w zakresie części przypisanych mu przestępstw, co – jak wskazano powyżej – okazało się niezasadne. Wobec zaś przypisania oskarżonemu S. także tych przestępstw, które negował obrońca – łagodzenie orzeczenia o karze, w szczególności poprzez zmianę rodzaju kary, jawiło się jako oczywiście bezpodstawne.

Uwzględniając powyższe, stwierdzić należało, że Sąd I instancji w pełni podolał zadaniu prawidłowego zważenia wszystkich istotnych, dotyczących oskarżonych, okoliczności o charakterze łagodzącym (także tych eksponowanych w apelacjach ich obrońców. Tym samym brak było podstaw do obniżenia wymiaru którejkolwiek z kar orzeczonych wobec oskarżonych.

Z drugiej strony, **brak też było podstaw do uwzględnienia** wyrażonego w apelacji prokuratora **stanowiska, jakoby** wymierzona oskarżonemu R. D. (3) **kara łączna pozbawienia wolności była zbyt niska**. I w tym przypadku (podobnie jak miało to miejsce w sytuacji apelacji obrońców) prokurator kwestionował adekwatność kary, powołując się na okoliczności (w tym wypadku o charakterze obciążającym), uwzględnione już przez Sąd I instancji i to zgodnie z postulowanym przez apelującego kierunkiem. Do takich okoliczności należały zatem podkreślane przez prokuratora rozmiar i skala przypisanego oskarżonemu przestępczego procederu, wielość czynów oraz ich społeczna szkodliwość przejawiająca się między innymi w długotrwałości prowadzenia tego procederu, a także wysokości wyrządzonych szkód. Na niekorzyść – a zatem zgodnie z oczekiwaniami apelującego prokuratora – potraktowana też została istotna rola oskarżonego D. w zorganizowaniu i realizacji przestępczego przedsięwzięcia.

Ponownego podkreślenia wymagało, że wszystkie wskazane wyżej okoliczności miały w kontekście wymiaru kar jednostkowych orzeczonych wobec oskarżonego D. za poszczególne przypisanemu mu przestępstwa, wymowę oczywiście obciążającą. W takim też charakterze uwzględnione zostały przez Sąd I instancji, przy czym brak było podstaw do stwierdzenia, jakoby Sąd ten wskazanych okoliczności nie docenił w sposób wystarczający. Z całą pewnością, wystarczające dla wykazania potrzeby podwyższenia orzeczonych wobec oskarżonego kar jednostkowych, nie było samo ponowne wymienienie tych okoliczności w apelacji prokuratora.

Nie sposób nie dostrzec także, że apelujący prokurator kwestionując wysokość orzeczonej wobec oskarżonego D. finalnie kary łącznej, powołał się na argumentację (okoliczności obciążające) dotyczące – w świetle art. 53 k.k. – wymiaru kar jednostkowych. Nie odniósł się zaś w żaden sposób, do przesłanek orzekania kary łącznej. Te ostatnie zaś – w szczególności w postaci związków podmiotowo – przedmiotowych pomiędzy poszczególnymi przypisanymi oskarżonemu czynami – zostały przez Sąd I instancji ocenione i uwzględnione należycie. Słusznie zatem Sąd ten wziął pod uwagę fakt, że jakkolwiek czynności sprawcze oskarżonego były rozciągnięte w czasie i atakowały różne dobra prawem chronione, z drugiej jednak strony czyny oskarżonego wpisywały się w jeden model jego działalności przestępczej i były to czyny podobne. Słusznie zatem Sąd I instancji przy wymiarze kary łącznej zastosował zasadę asperacji. Zważywszy zaś, że granice orzekanej kary łącznej – uwarunkowane przez wymiar poszczególnych kar jednostkowych – zamykały się w przedziale od 4 lat i 6 miesięcy do 8 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, karę łączną orzeczoną w rozmiarze 6 lat pozbawienia uznać należało za właściwie wypośrodkowaną.

Dodać należało, że przy tak zakreślonych granicach orzekanej kary łącznej, różnica (wynosząca 1 rok i 6 miesięcy) pomiędzy wymierzoną przez Sąd I instancji karą 6 lat pozbawienia wolności, a postulowaną przez prokuratora karą 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, nie była na tyle istotna, by uzasadniać tezę o rażącej nieadekwatności kary orzeczonej w zaskarżonym wyroku.

Na aprobatę zasługiwało także stanowiące element orzeczenia o karze, **rozstrzygnięcie w przedmiocie obowiązku naprawienia szkody**, nałożonego na oskarżonych w oparciu o przepisy art. 46 § 1 k.k. Rozstrzygnięcie tego apelujący obrońcy nie kwestionowali wyodrębnionymi zarzutami, zaś próby podważenia przez nich ustaleń Sądu I instancji w przedmiocie wysokości szkód spowodowanych przestępstwami oskarżonych – jak była o tym mowa powyżej – okazały się nieskuteczne. Tym samym omawiane rozstrzygnięcie, jako należycie uwzględniające wspomniane ustalenia faktyczne, odpowiadające – co do wysokości zasądzonych kwot – treści zgłoszonych w tym zakresie wniosków oskarżyciela publicznego, nadto zaś respektujące przepisy art. 46 § 1 k.k. i czyniące zadość kompensacyjnej funkcji ukarania, uznane być musiało za w pełni prawidłowe.

Z uwagi na przesłanki opisane w powyższych rozważaniach, Sąd Apelacyjny, **zaskarżony wyrok utrzymał w mocy**.

Orzekając o **kosztach procesu za postępowanie odwoławcze**, Sąd Apelacyjny uwzględnił to, że w postępowaniu odwoławczym oskarżycielka posiłkowa (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. korzystała z pomocy prawnej pełnomocnika z wyboru, a następnie w toku rozprawy odwoławczej wniosła o zwrot wydatków poniesionych z tytułu ustanowienie pełnomocnika. Uwzględniając fakt, że wymieniona była stroną wygrywającą postępowanie odwoławcze (a to z uwagi na nieuwzględnienie apelacji obrońców oskarżonych, w tym R. D. (1) i J. T.), na podstawie przepisów art. 636 § 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. i art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz § 11 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800), od oskarżonych, którzy popełnili czyny na szkodę wymienionej Spółki, to jest od R. D. (1) i J. T., zasądzono na jej rzecz zwrot wydatków poniesionych z tytułu ustanowienia pełnomocnika, w łącznej kwocie 1200 zł, obciążającej po połowie każdego z wymienionych oskarżonych.

Nadto uwzględniono, że oskarżeni J. T., A. S. (1) i K. P. (1) w postępowaniu odwoławczym korzystali z pomocy prawnej obrońców wyznaczonych im z urzędu. Wobec tego, na podstawie przepisów § 4 ust. 1 i 3 oraz § 17 ust. 1 pkt 5 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r. poz. 1714), obrońcom tym zwrócono koszty obrony udzielonej wymienionym oskarżonym z urzędu w tymże postępowaniu.

W następstwie tego rozstrzygnięcia, to jest przyznania wymienionym obrońcom od Skarbu Państwa zwrotu kosztów obrony, na podstawie przepisów art. 624 § 1 k.p.k. i art. 634 k.p.k., zwolniono oskarżonych J. T., A. S. (1) i K. P. (1) od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w części odpowiadającej kwocie wynagrodzenia przyznanego im obrońcom z urzędu, to jest do kwoty 738 zł. Uwzględniono przy tym sytuację majątkową wymienionych oskarżonych i ich możliwości zarobkowe, jak również wynikający z zaskarżonego wyroku oraz z wyroku Sądu II instancji, fakt obciążenia ich innymi należnościami natury pieniężnej, w tym kosztami sądowymi w pozostałym zakresie, co nakazywało przyjąć, że pokrycie dodatkowych kosztów związanych z udzieloną im obroną z urzędu, byłoby dla oskarżonych zbyt uciążliwe.

Rozstrzygając o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze, Sąd Apelacyjny wziął również pod uwagę wynik sprawy, a zatem to, że żadna z wniesionych w sprawie apelacji nie została uwzględniona. W tej sytuacji, w myśl przepisów art. 636 § 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k., koszty procesu obciążały wszystkie apelujące strony, to jest czterech oskarżonych oraz oskarżyciela publicznego, którzy winni je ponieść stosownie do swojego udziału w sprawie, to jest w 1/5 części. Sąd Apelacyjny nie znalazł przy tym podstaw do zwolnienia oskarżonych J. T., A. S. (1) i K. P. (1) od kosztów sądowych w zakresie przewyższającym koszty obrony udzielonej im z urzędu, jak również nie znalazł podstaw do zwolnienia oskarżonego R. D. (1) od kosztów sądowych należnych od niego Skarbowi Państwa. W rezultacie koszty te od oskarżonych zostały zasądzone, zaś koszty procesu związane z apelacją prokuratora obciążały Skarb Państwa.

Na owe koszty, przypadające od stron, składały się: ryczałt za doręczenia w łącznej kwocie 20 zł oraz opłata za cztery karty karne po 30 zł każda, co po rozłożeniu na oskarżonych i Skarb Państwa we wskazanej 1/5 części, dawało w rezultacie 28 zł.

Nadto z udziałem w sprawie odwoławczej oskarżonego R. D. (1) wiązały się też koszty opinii sądowo – medycznej, dopuszczonej w postępowaniu odwoławczym na okoliczność stanu zdrowia wymienionego oskarżonego; koszt tej opinii wynosił 789, 91 zł, którą to kwotę zasądzono dodatkowo od wymienionego oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa.

Na podstawie przepisów art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2- 5 i art. 3 ust. 1 i 2 ustawy z dnia z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U.1983.49.223 j.t. ze zmian.), każdemu z oskarżonych wymierzono także opłatę za drugą instancję w kwotach:

- oskarżonemu R. D. (1) – 5 600 zł;
- oskarżonemu J. T. – 2 400 zł,

- oskarżonemu A. S. (1) – 1 300 zł

- oskarżonemu K. P. (1) – 700 zł.

Mariusz Tomaszewski Przemysław Strach Urszula Duczmal